

**เรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”:
การศึกษาเชิงปริศนาวิเคราะห์และวิจารณ์ปฏิบัติการศาสตร์**

สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์*

รับบทความ: 17 พฤษภาคม 2565

แก้ไขบทความ: 17 มิถุนายน 2565

ตอบรับ: 21 มิถุนายน 2565

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” (THE HOUSE) ตามแนวคิดปริศนาวิเคราะห์และวิจารณ์ปฏิบัติการศาสตร์ โดยมุ่งพิจารณาเนื้อหา โครงสร้างของการนำเสนอ และกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาดังกล่าว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ที่ออนไลน์ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 รวมระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 12 เดือน รวมปริศนาเรื่องเล่าจำนวนทั้งสิ้น 312 ปริศนา ผลการวิจัยด้านเนื้อหาพบว่าประกอบด้วย 3 ลักษณะ คือ 1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ 2. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และ 3. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ ขณะที่ผลการวิจัยด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญพบว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า 2. ส่วนเนื้อหาของ

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาวัฒนธรมตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (อีเมล: sittitam209@hotmail.com)

ปริเฉทเรื่องเล่า และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริเฉทเรื่องเล่า ส่วนผลการวิจัยด้านกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทพบจำนวน 8 กลวิธี และเมื่อพิจารณากลวิธีทางภาษาดังกล่าวตามเป้าหมายในการสื่อสารพบจำนวนทั้งสิ้น 5 กลวิธี เรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ 1. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือเสียงอย่างเป็นรูปธรรม 2. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร 3. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับสารเชื่อหรือคล้อยตามสารที่นำเสนอ 4. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสารที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวของขั้ว และ 5. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อสร้างความเป็นกันเองระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ทั้งนี้เมื่อพิจารณาลักษณะเด่นของปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” พบว่า ปริเฉทเรื่องเล่าข้างต้นมีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ 1. ลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริเฉทเรื่องเล่า และ 2. ลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริเฉทเรื่องเล่า

คำสำคัญ: เรื่องเล่าแนวสยองขวัญ, สื่อออนไลน์, กลวิธีทางภาษา, ปริเฉทวิเคราะห์, วัจนปฏิบัติศาสตร์

A Horror Story-telling on “The house” Facebook Page: A Discourse Analysis and Pragmatic Study

Sittitam Ongwuttiwat*

Received: May 17, 2021

Revised: June 17, 2021

Accepted: June 21, 2021

Abstract

This research aims to examine discourses in horror story-telling discourses on “The house” Facebook page by way of discourse analysis and pragmatic study; the study considers the structure of presentation and linguistic strategies in horror story-telling discourses on “The house” Facebook page. Data on the story-telling discourses was collected from “The house” facebook page which was published online from January 1, 2021 to December 31, 2021, a total of 12 months of data collection, including 312 discourses. The findings are that the content of this discourse consists of 3 aspects; 1) the aspect about a mysterious person 2) the aspect about a mysterious object, and 3) the aspect about a mysterious situation. The finding that concerns the structure of presentation in this discourse consists

* Assistant Professor, Department of Thai Language and Eastern Languages and Culture, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University (E-mail: sittitam209@hotmail.com)

of 3 parts; 1) The part prior to the story-telling discourse 2) The part of the story-telling discourse itself, and 3) The part of the after story-telling discourse. These linguistic strategies are categorized into 8 strategies, and the linguistic strategies appeared in 5 categories in accordance with the purpose of communication: 1) Illustration 2) Drawing attention 3) Convincing and persuasion 4) Emotional expression, and 5) Sociability creation. Moreover, the result also presents 2 distinctive features; 1) the structure in discourse, and 2) linguistic strategies in discourses

Keywords: horror story-telling, online media, linguistic strategy, discourse analysis, pragmatics

บทนำ

ในบรรดาเฟซบุ๊กเพจเรื่องเล่าแนวสยองขวัญที่ปรากฏในสื่อออนไลน์ ณ ขณะนี้ เฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” (THE HOUSE) นับได้ว่าเป็นเฟซบุ๊กเพจเรื่องเล่าแนวสยองขวัญเพจหนึ่งที่มีความนิยมเป็นอย่างสูง ดังจะเห็นได้จากระยะเวลาของเพจเฟซบุ๊กดังกล่าวที่มีมานานกว่าทศวรรษ (เริ่มก่อตั้งในปีพ.ศ. 2548) อีกทั้งมียอดกดไลค์จากผู้อ่านมากกว่า 2,000,000 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 16 มกราคม 2564) ทั้งนี้เจ้าของเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ได้กล่าวถึงความนิยมของผู้อ่านในสื่อออนไลน์ที่มีต่อเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเพจของตนเองความว่า

The House คือเพจความบันเทิงแนวสยองขวัญสำหรับผู้ที่ไม่เสียดิตความสยอง โดยเฉพาะเรื่องเล่าแนวสยองขวัญ เรื่องสยองจากประสบการณ์จริงที่ว่ากันว่าสยองที่สุดบนโลกออนไลน์ยุคนี้...

(เดอะเฮาส์, 2564)

นอกจากนี้เจ้าของเพจ ยังได้อธิบายถึงประวัติความเป็นมาของเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” (THE HOUSE) ไว้ดังนี้

เดอะเฮาส์” (THE HOUSE) มีจุดเริ่มต้นมาจากแพลตฟอร์มบ้านผีเสื้อ THE HOUSE ที่เปิดให้ครั้งแรกเล่นฟรีบนเว็บไซต์เมื่อปี 2005 และมีภาคต่อในปี 2010 สร้างโดย SINTHAI studio เป็นเกมที่ขึ้นชื่อเรื่องความสยองขวัญ จนแพร่หลายไปทั่วโลก...จากเกมสยองขวัญสู่แฟนเพจทางด้านความสยอง มั่นใจได้เลยว่าคอนเท้นท์บนเพจ THE HOUSE นี้ถูก

สร้างสรรค์ และคัดกรองมาอย่างดีแล้วว่า “สยอง” อย่างถึงใจ ! “เรื่อง
ความสยอง โปรดไว้ใจเรา”

(เดอะเฮาส์, 2564)

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีสมมติฐานเบื้องต้นว่า เนื้อหา โครงสร้างของการนำเสนอ
และกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริจเฉท¹ดังกล่าวมีผลทำให้ปริจเฉทเรื่องเล่า
ในเฟซบุ๊กเพจนี้ ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากผู้อ่านในสื่อออนไลน์ ดังตัวอย่าง
ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ต่อไปนี้

¹ ผู้วิจัยเรียก “หน่วยในภาษาที่สูงกว่าระดับประโยคขึ้นไป” หรือ “discourse” ว่า
“ปริจเฉท” ตาม เพียร์ศิริ วงศ์วิภานนท์ (2530, 2533) และ ณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2555)

ตัวอย่างเรื่องเล่าแนวสยองขวัญ “ห้องน้ำหลัง 2 ทุ่ม”

ออนไลน์ ณ วันที่ 14 เมษายน 2564

 TheHOUSE
14 เมษายน เวลา 21:00 น. 📍

“ห้องน้ำหลัง 2 ทุ่ม”

เรื่องนี้ส่งมาจากคุณโกะครับ คุณโกะเล่าว่า... สมัยก่อนเราเคยทำงานโรงพยาบาลค่ะ ดันหนึ่งเราปวดท้องถ่ายหนัก เลยไปเข้าห้องน้ำที่ชั้น 3 ซึ่งเป็นห้องน้ำของแผนกที่ปิดทำการไปแล้วตอน 2 ทุ่ม ที่ต้องมาเข้าที่นี้ก็เพราะเราต้องการความสงบ ถึงแม้ว่าจะต้องแลกกับบรรยากาศที่มืดวังเวง เพราะไฟปิดหมดแล้วเหลือแค่ไฟทางเดิน

เราเปิดประตูห้องน้ำเข้าไป พร้อมกับเอื้อมมือเปิดไฟ ห้องน้ำมีอยู่ทั้งหมด 4 ห้อง แต่ที่แปลกคือห้องแรกมันปิดไว้อยู่เหมือนมีคนเข้า พยายามเอามือดันๆ ก็ไม่เปิด เราเลยเข้าห้องถัดไปทำธุระของเราไป.. ลักพักหนึ่ง อยู่ๆ เราก็ขนลุกวาบขึ้นมา เพราะนึกขึ้นได้ว่า... ถ้ามีคนอยู่ในห้องน้ำ แล้วทำไมเราไม่เปิดไฟห้องน้ำไว้ล่ะ จะอยู่มืดๆ ทำไม? ด้วยความสงสัย เราเลยก้มลงมองตรงช่องว่างด้านล่างว่ามีใครอยู่ไหม ถ้ามีอย่างน้อยก็ต้องเห็นรองเท้าหรือขาบ้างละ ซึ่งปรากฏว่ามีแค่เป็นขามู๋หญิงใส่รองเท้าตึกขุสีด้า เราถึงงงๆ ว่าทำไมเค้าถึงไม่เปิดไฟ หรืออาจจะรีบจนแบบว่า ถ้าเปิดไฟก็อาจจะไม่ทันแล้วก็เป็นได้ 55555

จนเราทำธุระของเราเสร็จ กัดน้ำอะไรเรียกย่อยๆ ก็ออกมายืนล้างมือ สายตาดูเรายังมองสะท้อนกลับไปที่เห็นขาของเธอนั่นในห้องน้ำอยู่ แล้วเราก็ก้อกจากห้องน้ำไป โดยที่คิดในใจว่า ทำไมเค้าดันนั่งนานจัง แถมตลอดเวลาที่เราทำธุระก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรจากห้องนั้นเลย ในขณะที่เราเองก็ตั้ง \$#%^#! ใช้ได้ (พอดีว่าท้องเสีย) จนผ่านคืนนั้นไป เราก้อกจะช่วงเข้าก็กลับห้องไปนอน

แล้วความสยองมันอยู่ตรงนี้ค่ะ... ช่วงสายๆ ของวันนั้นเอง เพื่อนที่แผนกเราโทรมาบอกว่า ‘อีโกะ มึงรู้ไหมว่าที่โรงพยาบาลเรามีคนฆ่าตัวตาย ตอนนี้อากำลังเอาศพออกมาอยู่..’ เราได้ฟังแบบนั้นก็ตาสว่างเลยคะ รับถามเพื่อนว่า ‘ใครฆ่าตัวตาย ที่ไหน?’ เพื่อนก็บอกว่า ‘ห้องฝึกงานผู้หญิง กรีดข้อมือตายในห้องน้ำชั้น 3 เมื่อคืนนี่’ ถึงตรงนี้เราแบบว่าหน้าชาเลยคะ!! สรุปลแล้ว เมื่อคืนนี้เรานั่งอยู่ห้องข้างๆ กับห้องคนนั้นเอง แล้วตอนที่เราไปเข้าห้องน้ำคือห้องเขาเสียชีวิตไปแล้ว และที่เราไม่เห็นเลือดเลย ก็เพราะห้องเค้าเอาข้อมือทั้งลงกลางหว่างขาปล่อยให้เลือดไหลลงชักโครกไป สภาพศพได้ขี้นว่าเมย์โครก แล้วเอาศีรษะฟังกาแพงฝั่งหนึ่งไว้ ตัวขจัดจนเหมือนกระดาศาที่ขยู่ยังงั้นเลย

เหตุการณ์นี้ถึงจะไม่ใช่ว่าเรื่องผี หรือวิญญาณเหมือนเรื่องอื่นๆ แต่สำหรับเรา พอนึกถึงแล้วมันก็หลอนยิ่งกว่าเจอผีเสียอีกคะ พิมพ์ไปก็ยังขนลุกไป

Story by คุณโกะ

ส่วนที่ 1

ส่วนที่ 2

ส่วนที่ 3

ส่วนที่ 4

กลวิธีที่ 1

กลวิธีที่ 2

กลวิธีที่ 2

กลวิธีที่ 3

ส่วนที่ 4 (ต่อ)

กลวิธีที่ 4

ส่วนที่ 5

ปีที่ 39 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2565)

ส่วนที่ 6

ส่วนที่ 7

ส่วนที่ 8

822 ความคิดเห็น 22 รายการ แชร์ 256 ครั้ง

ถูกใจ

แสดงความคิดเห็น

แชร์

เกี่ยวข้องกับมากที่สุด

เขียนความคิดเห็น...

[Redacted comment text]

ถูกใจ ตอบกลับ 2 สัปดาห์

แฟนฉัน

[Redacted comment text]

ถูกใจ ตอบกลับ 2 สัปดาห์

[Redacted comment text]

ส่วนที่ 9

Activ
Go to

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่า “ห้องน้ำหลัง 2 ทุ่ม” นำเสนอเนื้อหาของปริศนาร่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับที่มีบุคคลฆ่าตัวตายขณะที่เจ้าของเรื่องเล่าเข้าห้องน้ำในช่วงเวลาประมาณ 20.00 น.

โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาร่องเล่าประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ 1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริศนาร่องเล่า ซึ่งประกอบด้วย ส่วนชื่อเพลงที่ปรากฏปริศนาร่องเล่า (ส่วนที่ 1) 2. ส่วนเนื้อหาของปริศนาร่องเล่า ซึ่งประกอบด้วย ส่วนที่บอกวันและเวลาที่ปริศนาร่องเล่าออนไลน์ (ส่วนที่ 2) ส่วนที่บอกชื่อของปริศนาร่องเล่า (ส่วนที่ 3) ส่วนที่เป็นปริศนาร่องเล่า (ส่วนที่ 4) ส่วนที่เป็นการบอกชื่อเจ้าของปริศนาร่องเล่า (ส่วนที่ 5) และส่วนที่เป็นการยกภาพประกอบปริศนาร่องเล่า (ส่วนที่ 6) และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริศนาร่องเล่า ซึ่งประกอบด้วย ส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงอารมณ์ความรู้สึก (ส่วนที่ 7) ส่วนที่ให้ผู้รับสารแบ่งปันข้อมูลหรือเรื่องราวในสื่อออนไลน์อื่น (ส่วนที่ 8) และส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็น (ส่วนที่ 9)

ในด้านกลวิธีทางภาษา เจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้กลวิธีทางภาษาที่หลากหลายในการนำเสนอปริศนาร่องเล่าแนวสยองขวัญ เช่น การอ้างถึงห้องน้ำชั้นที่ 3 ของแผนกในโรงพยาบาล (กลวิธีที่ 1) การให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เจ้าของเรื่องเล่าเข้าห้องน้ำแล้วรู้สึกผัดสังเกิดห้องน้ำใกล้เคียง (กลวิธีที่ 2) การยกถ้อยคำบทสนทนาของเพื่อนเจ้าของเรื่องเล่าเกี่ยวกับการที่มีบุคคลฆ่าตัวตายในห้องน้ำ (กลวิธีที่ 3) การใช้อุปลักษณ์เพื่อเปรียบเทียบว่าสภาพร่างกายของศพที่ฆ่าตัวตายซีดขาวเหมือนกระดาษทิชชู (กลวิธีที่ 4) ฯลฯ

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นประเด็นที่ชวนให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาปริศนาร่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ตามแนวคิดปริศนาวิเคราะห์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยมุ่งพิจารณาโครงสร้างของการนำเสนอและกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาร่องเล่า

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเล่าแนว
สยองขวัญมีทั้งการศึกษาจากมุมมองนิเทศศาสตร์ คติชนวิทยา และภาษาศาสตร์ โดย
งานวิจัยทางด้านนิเทศศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาหน้าที่และบทบาทของเรื่องเล่าแนว
สยองขวัญที่ปรากฏในสื่อหลากหลายประเภท เช่น งานวิจัยเรื่อง “มโนทัศน์และการสร้างความ
กลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญไทย” ของ ธนัท อนุรักษ์ (2555) ที่ศึกษามโนทัศน์
เกี่ยวกับความกลัวและกลวิธีการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญของไทย
จำนวน 4 ประเภทคือ นวนิยาย ละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ โดยศึกษา
เปรียบเทียบว่าสื่อบันเทิงแต่ละประเภทมีมโนทัศน์และกลวิธีการสร้างความกลัวที่เหมือน
หรือต่างกันอย่างไร ผลการวิจัยพบว่าสื่อบันเทิงแต่ละประเภทมีมโนทัศน์และกลวิธีการ
สร้างความกลัวที่แตกต่างกัน

เช่นเดียวกับงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์การถ่ายทอดความหมายเรื่อง “ผี” ใน
ภาพยนตร์ไทยเรื่อง “แม่นาคพระโขนง” พ.ศ. 2521-2531” ของ วิชุดา ปานกลาง
(2539) ที่ศึกษารูปแบบการถ่ายทอดความหมายเรื่องผีและเทคนิคทางภาพยนตร์ที่ใช้
ถ่ายทอดความหมายดังกล่าว โดยใช้แนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ของบ้าน ผี วัด กับแนวคิด
เรื่องมายาคติ (Myth) ของ Roland Barthes และความรู้ด้านเทคนิคการผลิตภาพยนตร์
มาวิเคราะห์ภาพยนตร์ไทยเรื่อง “แม่นาคพระโขนง” จำนวน 4 เรื่อง และพบว่า
ภาพยนตร์ที่นำมาศึกษามีสูตรสำเร็จตามภาพยนตร์ประเภทหนังผีทั้งในเชิงโครงเรื่องและ
แนวคิดของเรื่อง

นอกจากนี้พรพิชชา บุญบรรจง (2554) ยังได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “แม่นาค: มายา
คติ “ความเป็นเมีย” ที่ถูกประกอบสร้างในละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และละครเวที” โดย
งานวิจัยนี้ใช้แนวคิดมายาคติมาวิเคราะห์ความหมายของตัวละครแม่นาค โดยศึกษาเรื่อง
แม่นาคที่ถูกสร้างในรูปแบบละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และละครเวทีจำนวน 26 สำนวน
และพบว่า “แม่นาค” ถูกนำมาสร้างให้มีภาพลักษณ์ของความเป็นเมียที่น่ากลัว

หรือในงานวิจัยของทอปัต เอี่ยมอุดม (2554) ยังได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะเด่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ผีตลกไทย” และพบว่าคุณลักษณะเด่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ผีตลกไทยถูกถ่ายทอดผ่านตัวละครและสถานการณ์ อีกทั้งสุทธิรักษ์ วินิจสร (2545) ยังได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “เรื่องเล่าลี้ลับในรายการวิทยุ โทรทัศน์ และโทรศัพท์” และพบว่าเรื่องเล่าลี้ลับที่ปรากฏในสื่อรูปแบบรายการวิทยุ โทรทัศน์ และโทรศัพท์ มีหน้าที่และบทบาทในการสื่อสารที่แตกต่างกัน ฯลฯ

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญจากมุมมองด้านคติชนวิทยา เช่น ศุภลักษณ์ ปัญโญ (2551) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาบทบาทของผีในนิทานพื้นบ้านล้านนา” พบว่าคนรุ่นใหม่จะไม่ได้ให้ความสำคัญหรือการรับรู้เกี่ยวกับผีในนิทานพื้นบ้านล้านนา แต่จะปรากฏผีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของคนโดยเฉพาะในเขตพื้นที่ภาคเหนือเท่านั้น เช่น ผีในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หรือผีที่เกิดขึ้นในบริเวณโค้งมรรณะที่เกิดจากอุบัติเหตุในอำเภอดอยสะเก็ด เป็นต้น

เช่นเดียวกับอัมไพ เจริญกุล (2547) ซึ่งศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านประเภทผีภาคอีสานและภาคใต้” โดยศึกษาความเชื่อและพิธีกรรมจากนิทานพื้นบ้านเรื่องผีในภาคอีสานและภาคใต้ รวมถึงวิถีชีวิตในนิทานพื้นบ้านประเภทผีของคนทั้งสองภูมิภาค และได้กล่าวถึงความเหมือนและความแตกต่างในด้านความเชื่อ พิธีกรรม และวิถีชีวิตของคนทั้งสองภูมิภาคที่สะท้อนจากนิทานพื้นบ้านของแต่ละท้องถิ่น

หรือในงานวิจัยของกาญจนา เกษภูาคม (2552) ที่ศึกษาวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของหม่อม เชขกร และพบว่าลักษณะเรื่องเหนือธรรมชาติของหม่อมเชขกร แบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ เรื่องผี เรื่องไสยศาสตร์ และเรื่องเครื่องรางของขลัง โดยส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นเรื่องของผี วิญญาณ หรือโอปปาติกะ

นอกจากนี้ จินณะ รุจิเสนีย์ (2554) ยังได้ศึกษาวิจัยนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกรจำนวน 13 เรื่อง และพบว่าสิ่งเหนือธรรมชาติที่ปรากฏหรือกล่าวถึงในนวนิยายมี

7 ชนิด คือ ผี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ อำนาจจิต ไสยเวท เครื่องรางของขลัง อาถรรพ์ และ
लगसंश्रमंและโชคลาง

พมพ่นภัส จินดาวงศ์ (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การดำรงอยู่และบทบาทของ
ความเชื่อและพิธีกรรมที่เกี่ยวกับผีอารักษ์เมืองเชียงใหม่ในปัจจุบัน” พบว่าพิธีกรรม
ดังกล่าวได้รับการสืบทอดทั้งในระดับรัฐและระดับประชาชน โดยพิธีในระดับรัฐจะมีพิธี
ทางพุทธศาสนาเข้มข้นกว่าพิธีในระดับประชาชน ยกเว้นถ้ารัฐต้องการพิธีกรรมที่มี
รูปแบบดั้งเดิมก็จะคงรูปแบบของพิธีกรรมเหมือนกับพิธีกรรมของประชาชนที่จะเน้นการ
แสดงถึงความเชื่อดั้งเดิมอย่างชัดเจน

หรือในงานวิจัยของอัมพิกา ยะคำป้อ (2554) ที่ศึกษาเรื่อง “พลวัตและบทบาท
ของความเชื่อและพิธีกรรมเกี่ยวกับผีอารักษ์บ้านที่บ้านไม้ลุงชน อำเภอมะนัง จังหวัด
เชียงราย” และพบว่าการดำรงอยู่ของพิธีกรรมเกี่ยวกับผีอารักษ์ของเมืองเชียงรายจะมี
ลักษณะผสมผสานความเชื่อของศาสนาพุทธ ศาสนาพราหมณ์ และความเชื่อเรื่องผี ทั้งนี้
อิทธิพลของศาสนาพุทธเข้ามามีส่วนสำคัญในพิธีกรรมมากกว่าความเชื่อในพิธีกรรม
ดั้งเดิมที่มีความเชื่อเรื่องผีเป็นหลัก

อีกทั้งขวัญแก้ว งามโสภณ (2561) ยังได้ศึกษาเรื่องเล่าผีในรายการวิทยุเดอะ
ซ็อก ในฐานะนิทานผีในวัฒนธรรมประชานิยมที่มีการผลิตซ้ำเรื่องเล่าผีที่มีลักษณะเป็น
เรื่องเล่าเชิงประสบการณ์ผ่านรายการวิทยุ และพบว่าเรื่องเล่าผีในรายการวิทยุเดอะซ็อก
มีแบบเรื่องที่หลากหลาย และสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องพระพุทธรูปศาสนาในสังคมไทย

หรือในงานวิจัยของนลิน สันธูประมา (2560) ที่ศึกษาวิจัย “ผีในสังคมไทยร่วม
สมัย: บทบาทและการผสมผสานทางวัฒนธรรม” และพบว่าเรื่องเล่าผีในสังคมไทยมี
บทบาทต่อคนในสังคม โดยบทบาทดังกล่าวเกิดจากการผสมผสานทางสังคมวัฒนธรรม ฯลฯ

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญจากมุมมองคติชนวิทยาใน
ภาษาไทยแล้ว จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยในภาษาต่างประเทศจำนวน

หนึ่งยังได้ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญจากมุมมองคติชนวิทยาเช่นกัน เช่น งานวิจัยเรื่อง “Haunted halls: ghost lore of American college campuses” ของ ทักเกอร์ (Tucker, 2007, อ้างถึงใน นลิน สินธุประมา, 2560) งานวิจัยเรื่อง “Haunting Experiences: Ghost in Contemporary Folklore” ของ โกลด์สไตน์ (Goldstein, 2009, อ้างถึงใน นลิน สินธุประมา, 2560) และงานวิจัยเรื่อง “The Ghost of New York: An Analytical Study” ของ โจนส์ (Jones, 1944, อ้างถึงใน นลิน สินธุประมา, 2560) ที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในสังคมตะวันตกจากมุมมองคติชนวิทยาและพบว่า เรื่องแนวสยองขวัญต่างมีบทบาทและหน้าที่ในเชิงสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

นอกจากนี้จากการทบทวนวรรณกรรมยังพบการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญ ในภาษาไทยจากมุมมองภาษาศาสตร์ โดยเป็นการศึกษาเรื่องเล่าในรายการวิทยุ “เดอะซ็อค” จากมุมมองปริศนาวิเคราะห์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ งานวิจัยของ จุฬาวดี วรรณศรีศักดิ์ (2548) และญาณิศา สระบัว (2560)

จุฬาวดีศึกษาศิลปะการดำเนินรายการ เนื้อหา และการใช้ภาษาที่ปรากฏในเรื่องเล่าสยองขวัญของรายการวิทยุเดอะซ็อค โดยศึกษาจากแถบบันทึกเสียงของรายการ เดอะซ็อค 8 รายการ ประกอบด้วย เรื่องเล่าสยองขวัญจำนวน 60 เรื่อง โดยใช้แนวคิด โครงสร้างปริศนาวิเคราะห์ของของโรเบิร์ต อี ลองเอเคอร์ (Longacre, 1983) และ แนวคิดในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่าศิลปะการดำเนินรายการ เดอะซ็อคมีลักษณะเด่น 14 ประการ คือ การสนทนาก่อนเข้าสู่เรื่องเล่าสยองขวัญ บทส่งท้าย การปลอบโยน สถานการณ์เฉพาะหน้า การเปิดช่องทางเพื่อติดต่อกับรายการ การแนะนำเรื่องเล่าสยองขวัญ การฝากคำถามในสิ่งที่ผู้ฟังทางบ้านสงสัย การแทรกคติเตือนใจ การแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึก การนำประสบการณ์ของผู้ดำเนินรายการ มาเล่าเสริม การแทรกเรื่องความเชื่อ การอ้างอิง การเชิญชวน และเสียงประกอบ โดยเรื่องที่เล่าจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับสถานที่ ลางบอกเหตุ พฤติกรรมของตัวละครเอกในเรื่อง

สิ่งของสำคัญในเรื่อง ด้านการตั้งชื่อเรื่องพบว่ามี 4 แบบ คือ สื่อความหมายถึงเรื่องสยองขวัญ สื่อความหมายถึงความตาย สื่อความหมายถึงเรื่องราวอันตราย และสื่อความหมายถึงชื่อหรือฉายาผี นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาสนทนา เพื่อกระตุ้นให้ผู้เกิดความสนใจติดตามเรื่องเล่าสยองขวัญจนจบ โดยมีทั้งการใช้วงเล็บภาษาและอวัจนภาษาเพื่อสร้างความน่าสนใจให้รายการ

ขณะที่ญาณิศา สระบัว (2560) ศึกษากลวิธีทางภาษาที่ผู้ดำเนินรายการวิทยุ “เดอะซ็อค” ใช้ในการดำเนินรายการตามแนวคิดวาทศิลป์ปฏิบัติศาสตร์และพบว่าผู้ดำเนินรายการใช้กลวิธีทางภาษาแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม คือ 1. กลวิธีการแสดงการรับฟัง 2. กลวิธีการแสดงความรู้สึกร่วม 3. กลวิธีการแสดงความสนใจ และ 4. กลวิธีการช่วยดำเนินเรื่อง ญาณิศาสรุพบว่ากลวิธีทางภาษาทั้ง 4 กลุ่มดังกล่าวมีหน้าที่ในการสื่อสาร 4 ประการ ดังนี้ 1. ทำให้ผู้เล่าเรื่องทราบว่าผู้ดำเนินรายการกำลังฟังเรื่องราวของตนอยู่/หรือสัญญาณโทรศัพท์ชัดเจนดี ไม่ขาดหาย 2. แสดงให้เห็นว่าเรื่องราวที่เล่าที่น่าสนใจและผู้ดำเนินรายการให้ความสนใจเป็นอย่างมาก 3. ช่วยเพิ่มความตื่นเต้น น่ากลัวให้กับเรื่องเล่า และ 4. ช่วยสรุปหรืออธิบายขยายความสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องถ่ายทอดออกมาให้กระชับชัดเจนยิ่งขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในภาษาไทยปรากฏงานวิจัยทั้งจากมุมมองนิเทศศาสตร์ คติชนวิทยา และภาษาศาสตร์ โดยงานวิจัยที่ศึกษาจากมุมมองภาษาศาสตร์เป็นการศึกษาตามแนวคิดปริศนาวิเคราะห์และวาทศิลป์ปฏิบัติศาสตร์โดยใช้ข้อมูลจากเรื่องเล่าสยองขวัญในรายการวิทยุ “เดอะซ็อค” ดังเช่นในงานของจุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุจากมุมมองปริศนาวิเคราะห์และศิลปะการใช้ภาษา และญาณิศา สระบัว (2560) ซึ่งศึกษาจากกลุ่มข้อมูลเดียวกันจากมุมมองวาทศิลป์ปฏิบัติศาสตร์ และยังไม่พบการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญจากกลุ่มข้อมูลในสื่อออนไลน์

ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ซึ่งเป็นเรื่องเล่าแนวสยองขวัญที่ปรากฏในสื่อออนไลน์ตามแนวคิดปริศนาวิเคราะห์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยมุ่งพิจารณาเนื้อหา โครงสร้างของการนำเสนอ และกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”
2. เพื่อศึกษาโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”
3. เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

สมมติฐานของการวิจัย

1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ 2. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และ 3. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ลึกลับ
2. โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ 1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า 2. ส่วนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า
3. กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” มักเป็นกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม ขณะเดียวกันก็มุ่งเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร

แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดปริจเฉทวิเคราะห์ (discourse analysis) และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) เป็นกรอบในการวิเคราะห์ดังนี้

1. แนวคิดปริจเฉทวิเคราะห์ (discourse analysis)

สตับ (Stubbs, 1983, อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) นิยาม discourse ซึ่งได้รับการอ้างอิงอย่างแพร่หลายในงานด้านภาษาศาสตร์ไว้ว่า “Language above the sentence or above the clause” หรือก็คือ “ภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยคหรืออนุภาค” ขณะที่นักภาษาศาสตร์ไทยเรียกหน่วยภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยคนี้ไว้อย่างหลากหลาย เช่น “ข้อความต่อเนื่อง” (วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, 2525) “ปริจเฉท” (เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์, 2530, 2533; ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) “วจนะ” (สมทรง บุรุษพัฒน์, 2537) “ระบบข้อความ” (ชลธิชา บำรุงรักษ์, 2539; จันทิมา อังคพณชกิจ, 2557) หรือ “สัมพันธ์สาร” (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2544)

แฮริส (Harris, 1951, อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) ซึ่งเป็นผู้ที่กล่าวถึงปริจเฉทวิเคราะห์ไว้เป็นคนแรกชี้ให้เห็นว่า ปริจเฉทต่างจากประโยคที่นำมาเรียงต่อกันอย่างสะเปะสะปะตรงที่ปริจเฉทมีโครงสร้าง (structure) โครงสร้างของหน่วยภาษาในระดับที่สูงกว่าประโยคนี้นี้องค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่ชัดเจน

ส่วนนิยามปริจเฉทตามแนวคิดหน้าที่นิยม บราวน์และยูล (Brown & Yule, 1983, p.1, อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) ชี้ให้เห็นว่า “ปริจเฉทคือภาษาในบริบทการใช้ หรือคือภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ”

เช่นเดียวกับนักวิชาการไทย เช่น เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (2530) นิยามปริจเฉทไว้ว่า “ปริจเฉทเป็นรูปภาษาที่มีโครงสร้าง และจัดเป็นรูปโครงสร้างระดับสูงที่สุดในบรรดารูปภาษาทั้งหมด นอกจากนี้อีกประการหนึ่งของปริจเฉทต้องมีความสัมพันธ์กันอย่าง

ชัดเจน” อีกทั้งณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2555) ชี้ให้เห็นว่า “หน่วยภาษาที่เรียกว่าปริจเฉท ต้องมีโครงสร้างซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน คือ มีเอกภาพและสัมพันธ์ภาพ”

ขณะที่ แฮริง (Herring, 2002, อ้างถึงใน ศิริพร ปัญญาเมธิกุล, 2546) เสนอว่า วิธีการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ เป็นการนำเสนอเรียงลำดับเวลาที่เกิดขึ้น โดยเริ่มจาก ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail: email) กลุ่มอภิปราย (listserv discussion lists) กลุ่มข่าวยูสเน็ต (Usenet newsgroups) การสนทนาที่มีการแบ่งหน้าจอ เช่น ทอล์ค โฟน และ ไอซีคิว (split-screen protocols: Talk, Phone, and ICQ) การสนทนาบนจอ (chat) การสนทนาส่วนตัว (private chat) มัดหรือเกมแฟนตาซีและการผจญภัย (Multi-User Dimensions: MUDs) เว็บ (World Wide Web: WWW) ระบบเสียงและภาพ (audio and video) และสภาวะแวดล้อมเสมือนจริง (graphical virtual reality (VR) environments) ตามลำดับ

จากการทบทวนแนวคิดปริจเฉทวิเคราะห์ที่กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” เป็นปริจเฉทอีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเป็นการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ตามแนวคิดของแฮริง (Herring, 2002)

2. แนวคิดวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics)

หากกล่าวถึงนิยามของคำว่าวัจนปฏิบัติศาสตร์ มอริส (Morris, 1971, อ้างถึงใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555, น. 5-6) เป็นผู้ใช้คำว่า pragmatics ครั้งแรกใน “Foundations of the theory of signs” ซึ่งได้นิยามศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความหมาย คือ วรรคศาสตร์ (semantics) และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) โดยสรุปได้ว่า หากเป็นเรื่องความหมายตามรูปภาษา ความสัมพันธ์ทางความหมายของคำ ความเป็นจริงหรือเป็นเท็จของประพจน์ (proposition) จะอยู่ในขอบเขตของ

อรรถศาสตร์ ส่วนความหมายกับผู้ใช้ภาษา เช่น การสื่อความหมายที่ไม่ตรงรูปภาษาหรือเจตนาของผู้พูด จะอยู่ในขอบเขตของวัจนปฏิบัติศาสตร์ จะเห็นได้ว่านิยามดังกล่าวสามารถแยกให้เห็นความแตกต่างของอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ได้ชัดเจนมากขึ้น

นอกจากนี้ เมย์ (Mey, 1993, อ้างถึงใน กฤษฎาวรรณ หงส์ถาวรมภ์ และธีรานุช โชคสุวนิช, 2551, น. 19-30) ก็ได้กล่าวว่า วัจนปฏิบัติศาสตร์เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขการใช้ภาษาของมนุษย์ ซึ่งถูกกำหนดโดยบริบทสังคม บริบทสังคมในแง่หนึ่งอาจหมายถึงสิ่งที่กำหนดโดยสถาบันทางสังคม และอีกแง่หนึ่งอาจหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะที่มีการพูดคุยกัน

เบเคอร์ (Baker, 2011, p. 200, อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555, น. 7) ก็ได้นิยามคำว่าวัจนปฏิบัติศาสตร์ไว้ว่า เป็นศาสตร์ที่ศึกษาภาษาในบริบทต่าง ๆ หรือวิถีที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำในสถานการณ์การสื่อสาร และวิถีที่ผู้ฟังตีความถ้อยคำเหล่านั้นในบริบท ซึ่งนักวัจนปฏิบัติศาสตร์จะไม่ได้สนใจความหมายจากระบบภาษาหรือความหมายตามรูปภาษาเท่านั้น แต่สนใจความหมายที่ผู้ร่วมในการสื่อสารเจตนาสื่อในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

ในเวลาต่อมาการศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์ยังขยายขอบเขตกว้างออกไป ทั้งในแง่ของการศึกษาถ้อยคำนัยผกผันและอุปลักษณ์ ซึ่งมุ่งศึกษาถ้อยคำที่ไม่ได้หมายความว่าตามรูป เช่น น้ำเต็มแก้วอย่างเธอนี้ นักวัจนปฏิบัติศาสตร์ล้วนสนใจว่าผู้ฟังตีความถ้อยคำเหล่านี้ได้อย่างไร และเหตุใดผู้พูดจึงเลือกสื่อสารเช่นนั้นแทนที่จะพูดให้ตรงตามความหมาย (ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555, น. 10)

สำหรับการศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์ในภาษาไทย ญัฐพร พานโพธิ์ทอง (2555, น. 13) ได้กล่าวถึงภาพรวมของการศึกษาที่ผ่านมาว่า การศึกษาแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ในช่วงแรก ๆ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาวัจนกรรม ต่อมา มีการนำแนวคิดเรื่องความสุภาพเป็นกรอบในการวิเคราะห์กลวิธีแสดงวัจนกรรมประเภทต่าง ๆ นอกจากนี้ยังพบการนำแนวคิดเรื่องหลักการความร่วมมือในการสนทนาและความหมายเป็นนัยมาศึกษาข้อมูล

ประเภทต่างๆ เช่น บทสนทนาจากนวนิยาย การนำแนวคิดเรื่องถ้อยคำนัยผกผันและอุปลักษณ์มาศึกษาปริเฉทประเภทต่าง ๆ การนำแนวคิดเรื่องการกลบเกลื่อนมาศึกษาข้อมูลหลายประเภท รวมถึงการศึกษากลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการสื่อสาร เหล่านี้ล้วนเป็นการนำวจนปฏิบัติศาสตร์ไปใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ภาษาไทย

ผู้วิจัยจะได้นำแนวคิดจันปฏิบัติศาสตร์มาอธิบายว่าเจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้กลวิธีทางภาษาใดบ้างในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” และกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ เหล่านี้มีเป้าหมายอย่างไรในการสื่อสาร

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่าการศึกษาปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” โดยใช้แนวคิดปริเฉทวิเคราะห์และวจนปฏิบัติศาสตร์จะทำให้เห็นปริเฉทดังกล่าวในมิติที่ครอบคลุมทั้งโครงสร้างของการนำเสนอและกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉท

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ที่ออนไลน์ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 รวมระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 12 เดือน รวมปริเฉทเรื่องเล่าจำนวนทั้งสิ้น 312 ปริเฉท

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในงานวิจัย

1. ปริเฉท หมายถึง หน่วยในภาษาที่สูงกว่าระดับประโยคขึ้นไป โดยแต่ละหน่วยดังกล่าวมีเอกภาพและสัมพันธ์ภาพระหว่างกัน (เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์, 2530, 2533; ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555)

2. กลวิธีทางภาษา หมายถึง วิธีการทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” เพื่อเป้าหมายในการสื่อสารบางประการ

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

1. สํารวจแนวคิด ทฤษฎี เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสํารวจแนวคิด ทฤษฎี เอกสารหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถจำแนกวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องได้เป็น 2 ส่วน คือ 1. แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งประกอบด้วยแนวคิดปริจเฉทวิเคราะห์และแนวคิดวงวนปฏิบัติศาสตร์ (ผู้วิจัยได้กล่าวถึงแล้วในหัวข้อ “แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์”) และ 2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญ ซึ่งประกอบด้วยงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญทั้งจากมุมมองนิเทศศาสตร์ คติชนวิทยา และภาษาศาสตร์ (ผู้วิจัยได้กล่าวถึงแล้วในหัวข้อ “บทนำ”)

2. เก็บข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ที่ออนไลน์ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 รวมระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 12 เดือน รวมปริจเฉทเรื่องเล่าจำนวนทั้งสิ้น 312 ปริจเฉท

3. วิเคราะห์ข้อมูล

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างของการนำเสนอและกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 วิเคราะห์เนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” โดยใช้แนวทางการวิเคราะห์ตามงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เรื่องเล่าผีในรายการวิทยุ: “เดอะฮ็อค”” ของจุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548)

3.2 วิเคราะห์โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ในการพิจารณาโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าฯ ผู้วิจัยพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ลำดับก่อนหลังและตำแหน่งของเนื้อความ ทั้งที่เป็นวัจนภาษาและอวัจนภาษาในโครงสร้างของปริศนาตามแนวทางการวิเคราะห์เช่นเดียวกับงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เรื่องเล่าผีในรายการวิทยุ: “เดอะซีค”” ของ จุฬาวดี วรเศรษฐ์ศักดิ์ (2548) และญาณิศา สระบัว (2560)

3.3 วิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ผู้วิจัยจะได้นำถ้อยคำที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนา มาวิเคราะห์กลวิธีทางภาษา โดยพิจารณาจากทั้งรูปภาษาและเนื้อความของถ้อยคำนั้น และอาศัยแนวคิดด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์เป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ หลังจากนั้นจึงจะได้พิจารณาเป้าหมายในการสื่อสาร และความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าดังกล่าว

3.4 วิเคราะห์ลักษณะเด่นของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

4. เรียบเรียงและนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะได้เรียบเรียงและนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้ 1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” 2. โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” 3. กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” และ 4. ลักษณะเด่นของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟชบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

5. เขียนสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”
2. ทำให้ทราบโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”
3. ทำให้ทราบกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”
4. เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในสื่อออนไลน์ประเภทอื่น

ผลการวิจัย

1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

จากผลการวิจัยพบว่าเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ 2. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และ 3. เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ ดังนี้

1.1 เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ

ตัวอย่างที่ 1 “ไม่รู้ตัวว่าตาย?” (28 มี.ค. 2564)

เรื่องนี้ส่งมาจากคุณก๊าศครับ คุณก๊าศเล่าว่า.. เหตุการณ์ที่จะเล่านี้เป็นเรื่องที่ทุกคนในครอบครัวเจอกันหมด ยกเว้นตัวผมกับแม่ครับ.. ย้อนกลับไปตอนผมอยู่ ป.2 ผมมีป้าแท้ๆ ชื่อป้าแดง แกเป็นโรคความดันโลหิตสูง และเป็นเบาหวานด้วย ป้าแดงมีผลที่เล็บนิ้วโป้งเท้า ร่องรึ้ง และแกก็ไม่ยอมไปหาหมอ พ่อแม่ผมพยายามลากแกไปหลายครั้ง แต่ป้าแกดื้อครับ ไม่ยอม จะอยู่แต่บ้านอย่างเดียว แผลมันเลยลาม บวกกับที่เป็นเบาหวานด้วยมันเลยเน่า ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งตลอด เวลาแกเดินก็จะเจ็บ ต้อง

เดินลากขากระเพลกๆ แต่ป้าแดงเป็นคนที่รักบ้าน รักครอบครัวมากครับ ชอบทำงานบ้าน หุงข้าว ทำกับข้าว คือเหมือนเป็นแม่บ้านประจำบ้านเลยก็ว่าได้ เวลาพวกเรากออกไปเที่ยวนอกบ้านกัน ป้าแดงจะไม่ยอมไปเพราะห่วงบ้าน จะคอยอยู่เฝ้าบ้านตลอด.. จนมีวันหนึ่ง เรื่องไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ป้าแดง แก่เสียครับ พ่อแม่มาเล่าให้ฟัง ว่าป้าแก่นอนชัก น้ำลายฟูมปากอยู่ตรงกลางพื้นบ้าน พ่อจะรีบอุ้มพาไปโรงพยาบาล ระหว่างที่อุ้มเดินไปถึงประตูจะออกจากบ้าน มือป้าแกเกาะขอบประตูไว้แน่นเลยครับ ไม่ยอมไป จะเข้าบ้าน จนต้องดึงกระชากออก.. พอไปถึงโรงพยาบาล หมอก็พยายามช่วยสุดชีวิตแล้วครับ แต่ก็ไม่ทัน ป้าแกสิ้นลมก่อนที่จะมาถึงโรงพยาบาลแล้ว..

หลังจากนั้น เหตุการณ์สยองก็เริ่มเกิดขึ้น.. คืนแรก ทุกคนกลับมาจากงานศพก็ไม่มีอะไร นอนพักผ่อนตามปกติ (บ้านผมนอนรวมกันห้องเดียวครับ) แต่พอคืนต่อมา ประมาณตี 3 พี่สาวผมตื่นมาเข้าห้องน้ำ ห้องน้ำบ้านผมจะอยู่ชั้นล่าง เลยต้องเดินลงไปคนเดียว เพราะทุกคนหลับหมด.. ตอนที่ผมเดินลงบันไดไปห้องน้ำ มันจะต้องผ่านจุดที่ป้าแดงแก่นอนชักตายนะสิครับ พี่ผมบอกว่าตอนนั้นนี่กลืนมาเลย กลืนน้ำวโป่งเท้าของป้าที่เน่า กลืนคลุ้งแรงมาก! พี่ผมรีบทำธุระส่วนตัวให้เสร็จ และรีบกลับขึ้นห้องนอน ระหว่างที่ขึ้นบันได พี่ผมก็เผลอเหลือบไปมองตรงจุดที่ป้านอนตาย พี่ผมแทบลมจับ มือสั่น ตัวแข็งทื่อเลยครับ เพราะสิ่งที่พี่ผมเห็นคือป้าแดง! ใส่เสื้อคอกระเช้าสีแดงตัวเก่ง กำลังนั่งก้มและน้ำวโป่งเท้าที่เน่าอยู่! เท่านั้นแหละพี่ผมวิ่งขึ้นห้องแบบไม่คิดชีวิตเลยครับ

วันรุ่งขึ้น พี่สาวผมเล่าเรื่องที่เจอป้าแดงให้ทุกคนฟัง ยกเว้นผมกับพี่ชายอีกคน (เพราะกลัวว่าผมกับพี่จะกลัว) พ่อผมเลยบอกว่าก็เจอเหมือนกัน พ่อเล่าว่า.. เมื่อวันก่อนสักเที่ยงคืน ทุกคนในบ้านขึ้นบนนอนกันหมดแล้ว คือพ่อผมจะเป็นคนชอบจดบันทึกประจำวันคนเดียวดึกๆ อยู่ชั้นล่างครับ ระหว่างที่พ่อก้มหน้าก้มตาเขียนอยู่ ก็ได้ยินเสียงคนเดินลงบันไดมา

จากชั้นบน (เวลาป่าเดินลงบันได แกะจะเดินลงช้าๆ ทีละชั้น พอลงเท้าซ้ายได้ ก็จะมาด้วยเท้าขวา ละก็หยุดพักที่ชั้นนั้น แล้วเดินลงต่อ พอเดินลงมาได้สักพัก แกะจะทิ้งตัวนั่งที่หัวบันได พักสักครู่ เพราะแกเหนื่อยง่าย) ตอนนั้นพอได้ยินเป็นเสียง ตึกๆ.. ตึกๆ.. ตึกๆ.. (เสียงเอาเท้าลงทีละข้าง) ตึกๆ.. ตึกๆ.. ตึง! (เสียงนั่งพักตรงหัวบันได) พอผมเริ่มใจคอไม่ดี เลยปิดสมุดไม่เขียนแล้ว รีบเดินขึ้นห้องนอนทันที...

จากตัวอย่างที่ 1 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่านำเสนอเรื่อง “ไม่รู้ตัวว่าตาย” ซึ่งเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลับ

1.2 เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลับ

ตัวอย่างที่ 2 “อาถรรพ์หุ่นพยนต์” (11 มี.ค. 2564)

เรื่องนี้ส่งมาจากคุณแอล (นามสมมติ) ครับ คุณแอลเล่าว่า.. เรื่องนี้ต้องขอบอกไว้ก่อนนะครับ ว่ามันคาบเกี่ยวกับความเชื่อความศรัทธาในหุ่นพยนต์ เป็นความเชื่อส่วนบุคคลล้วนๆ ผมไม่มีเจตนาลบหลู่หรืออะไรใดๆ ทั้งสิ้น ใครชอบก็อ่านต่อ ใครไม่ชอบก็ข้ามไปได้เลย มาเริ่มกันเลยครับ

ช่วงเดือนกันยายน-ตุลาคม ปีที่แล้ว เพื่อนสนิทผมได้เอาหุ่นพยนต์ตนหนึ่งมาให้ เพื่อนบอกว่าของดีนะ ค่าได้มา 2 ตน แบ่งให้ผมไว้บูชาตนหนึ่ง ผมก็พอรู้มาบ้างว่าหุ่นพยนต์มันคืออะไร ใจหนึ่งก็ไม่อยากรับมา แต่ใจหนึ่งก็เกรงใจเพื่อน บวกกับอยากรอง ถึงตรงนี้ หลายๆ คนอาจจะยังไม่รู้ว่าหุ่นพยนต์คืออะไร? จะอธิบายคร่าวๆ นะครับว่า มันคือเครื่องรางชนิดหนึ่ง ปั้นขึ้นมาเป็นรูปคน อาจใช้วัสดุ จำพวกโลหะ เชือก หญ้าฟาง มาผูกเป็นตัวหุ่น แล้วบรรจุพวกวัตถุธาตุต่างๆ แล้วกำกับด้วยคาถาของผู้ปลุกเสกอีกชั้นที่เคยได้รู้มา บางคนบูชาดีๆ ก็จะมีโชคลาภ บางคนถึงขั้นรวยขึ้นมาทันทีก็มี แต่บางคนก็อาจตรงกันข้ามก็มี.. ด้วยความที่ผมอยากรอง พุดง่าย ๆ ก็คือ

อยากรวยนั่นละ หวังรวยทางลัด ว่าแล้วผมก็ถามเพื่อนถึงวิธีบูชา คาถา
กำกับ วิธีใช้ จนละเอียด ว่าแล้วผมก็รับหุ่นพยนต์นั้นมา

แวบแรกที่ผมสัมผัสหุ่น ผมมีความรู้สึกเลยว่ามันหัว วิงเวียน คลื่นไส้
หายใจไม่ค่อยสะดวก แน่ละ นี่คือเซ็นส์ของผม แสดงว่าในหุ่นนี้มีวัตถุ
อาถรรพ์บางอย่างบรรจุอยู่ภายในแน่นอน ไม่ได้หลอกหลวง แทนที่ผมรู้แล้ว
จะคืนเพื่อนไป ไม่เอาเข้าบ้าน แต่ความโลภของผมเอง ที่ยังคงฝืนเอาเข้ามา
ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันน่าจะมีเรื่องเกิดขึ้นแน่ๆ ...

จากตัวอย่างที่ 2 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่านำเสนอเรื่อง “อาถรรพ์หุ่นพยนต์”
ซึ่งเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ

1.3 เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ

ตัวอย่างที่ 3 “ห้อง 602” (28 เม.ย. 2564)

เรื่องนี้ส่งมาจากคุณแบงค์ครับ คุณแบงค์เล่าว่า.. ย้อนไปสมัยผมเรียน
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคใต้ ตอนนั้นผมเข้าเรียนใหม่ๆ เลย เนื่องจากผม
จองหอในไม่ทัน ทำให้ผมต้องออกมาหาหอข้างนอกแทน แต่ช่วงนั้นแทบจะ
ไม่มีหอไหนว่างเลย ถึงมีก็ราคาแพงแบบสุดๆ ผมจึงไปถามเอาจากรุ่นพี่ รุ่นพี่
ผมก็แนะนำมาหนึ่ง เป็นหอพัก 6 ชั้นราคาถูกมากครับ เดือนละ 2,000 เท่า
นั้นเอง แต่รุ่นพี่ก็บอกไว้ว่า ‘หอโน้นนะเคยมีประวิตนะ ที่ชั้น 6 ห้อง 602 เคย
มีนักศึกษาหญิงผูกคอตายเพราะผิดหวังเรื่องผลการเรียน เฮ้ย้นมาก แต่ว่าไม่
ต้องกลัวนะ เพราะชั้น 6 เขาปิดตายไปแล้ว..’ ด้วยความที่ผมเองก็ไม่ใช่นคน
กลัวผี จึงตัดสินใจเอาหอนี้ครับ.. พอคุยตกลงกับป้าที่คุมหอเสร็จ สรุปผมได้
พักที่ชั้น 5 ครับ ห้อง 502 ซึ่งหมายความว่าห้องข้างบนผมนั้นเป็นห้อง 602
นั่นเอง คือหอนี้ห้องที่กว้างที่สุดจะเป็นห้องที่ลงท้ายด้วย 02 ครับ เพราะเป็น
ห้องมุมสุด ผมเองจะเช่าทั้งที่ก็อยากได้ห้องกว้างๆ เหมือนกัน แต่ชั้นอื่นเต็ม

แล้วเหลือแต่ชั้น 5 ผมเลยตัดสินใจเอาห้องนี้แหละ.. ที่ตอนนี้จะมีลิฟท์ด้วย แต่เปิดให้ 5 ชั้นเท่านั้น ส่วนชั้น 6 ปิดไว้จริงๆ อย่างที่รุ่นพี่ผมบอกเลย

คืนแรกที่ผมนอน ผมก็ได้ยินเสียงเหมือนกับมีคนทำอะไรข้างบน เป็นเสียงลากเก้าอี้ ‘ครืดๆ’ แล้วเงียบไป.. สักพักจะได้ยินเสียงเก้าอี้ล้มกระแทกพื้น ‘โครม!’ ช่วงแรกๆ ก็กลัวนะครับ แต่หลังๆ เริ่มชินละ เพราะมาแทบจะทุกคืน.. จนมีอยู่คืนหนึ่ง ผมอารมณ์ไม่ค่อยดี กำลังจะนอน ก็ได้ยินเสียงเดิมอีกแล้ว และด้วยความที่อารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ผมเลยตะโกนไปว่า

‘โ้ย! อะไรกันหนาอะ กูจะนอน มึงจะเสียงดังหาพ่อมึงหรือ ไอ้เด็กสอปก!!!’ ...

จากตัวอย่างที่ 3 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่านำเสนอเรื่อง “ห้อง 602” ซึ่งเป็น การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ประกอบด้วย 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ 2. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และ 3. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ลึกลับ

2. โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ในผลการวิจัยหัวข้อโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ผู้วิจัยจะได้นำแนวคิดปริศนาวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาโครงสร้างของปริศนาเพื่อมาศึกษาตัวบทเรื่องเล่าดังกล่าว

จากการศึกษาโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” พบโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า 2. ส่วนเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า ดังมีรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงโครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

1. ส่วนก่อนเนื้อหา ของปริจเฉท เรื่องเล่า	2. ส่วนเนื้อหาของ ปริจเฉทเรื่องเล่า	3. ส่วนหลังเนื้อหาของ ปริจเฉทเรื่องเล่า
ปรากฏเฉพาะส่วนชื่อ เพจที่ปรากฏปริจเฉท เรื่องเล่า	2.1 ส่วนที่บอกวันและ เวลาที่ปริจเฉทเรื่องเล่า ออนไลน์ 2.2 ส่วนที่บอกชื่อของ ปริจเฉทเรื่องเล่า 2.3 ส่วนที่เป็นปริจเฉท เรื่องเล่า 2.3.1 ส่วนที่เจ้าของ เพจแนะนำเจ้าของเรื่องเล่า 2.3.2 ส่วนที่เจ้าของ เรื่องเล่านำเสนอเรื่องเล่า 2.4 ส่วนที่เป็นการบอกชื่อ เจ้าของปริจเฉทเรื่องเล่า 2.5 ส่วนที่เป็นการยก ภาพประกอบปริจเฉท เรื่องเล่า	3.1 ส่วนที่ให้ผู้รับสาร แสดงอารมณ์ความรู้สึก 3.2 ส่วนที่ให้ผู้รับสาร แบ่งปันข้อมูลหรือ เรื่องราวในสื่อออนไลน์ อื่น 3.3 ส่วนที่ให้ผู้รับสาร แสดงความคิดเห็น

ตัวอย่างที่ 4 “อยู่ที่เสาดินเดิม” (13 พ.ย. 2564)

The diagram illustrates the structure of a Facebook post titled "อยู่ที่เสาดินเดิม" (At the Old Post) from TheHOUSE, dated November 13, 2021. The post is annotated with a hierarchical structure of sections:

- ส่วนที่ 1.1**: ส่วนก่อนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า (Before the story puzzle content)
- ส่วนที่ 2.1**: ส่วนที่ 2.1 (Section 2.1)
- ส่วนที่ 2.3.1**: ส่วนที่เป็นปริศนาเรื่องเล่า (The story puzzle part)
- ส่วนที่ 2.3.2**: ส่วนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า (The story puzzle content part)

The post text is divided into three paragraphs:

เรื่องหนึ่งมาจากคุณเบาส (นามสมมติ) ครับ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับญาติของคุณเบาส ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทีมวิศวกร ที่ออกแบบก่อสร้างห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ต้องดูแลเรื่องออกแบบโครงสร้าง งานก่อสร้าง ควบคุมช่าง และดูแลงานตามขั้นตอน ตามแบบแปลนที่วางไว้ คุณเบาสเล่าต่อว่า..

หลังจากสร้างเสร็จแล้ว ก็มีร้านค้าต่างๆ มาเช่าเปิดร้านกันมากมาย แต่ส่วนใหญ่จะอยู่กันใต้ไม่นานก็ย้ายออกครับ เจ๊.. และทางห้างก็จะหาผู้เช่ารายใหม่ต่อไปเรื่อยๆ มีคนได้ยื่นเรื่องเล่าจากพ่อค้าแม่ค้าที่ย้ายออกไปแล้วว่า กลางคืนตอนเก็บร้านมักจะได้ยินเสียงเดินไปมา ทั้งที่ไม่มีใคร หรือกระทั่งยาม แม่บ้าน ก็เจอกันทุกราย.. แม่บ้านทำความสะอาดที่มาก่อนหน้าเปิด เจอคนนั่งร้องไห้ บ้างก็เห็นเสื้อผ้าลอยใต้.. ช่วงห้างปิด ยามเห็นจากในกล้องวงจรปิด ที่จับภาพคนวิ่งทะลุหายไปในกำแพงเฉยๆ พวกกันขวัญผวาไปใหญ่ สุดท้ายห้างก็เกือบจะเจ๊งไปด้วย เพราะย้ายออกกันหมด

จนมีการเปลี่ยนมือผู้บริหารเจ้าใหม่เข้ามา ก็จะมีการปิดปรับปรุง เปลี่ยนแปลงออกแบบภายในใหม่ โดยได้จ้างทีมวิศวกรกลุ่มเดิม ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือญาติของผม เข้ามาคุมงาน.. ดันวันหนึ่ง น่าจะประมาณ 5 ทุ่ม เหล่าช่าง และคนงานที่มาทำงานตกแต่งร้าน ก็พากันกลับหมดแล้ว ส่วนทีมวิศวกร ก็พากันขึ้นไปกินข้าวที่ห้องอาหารชั้น 5 ซึ่งก็ปิดปรับปรุงเหมือนกัน แต่ยังพอมีโต๊ะ เก้าอี้ให้นั่งอยู่ ต่างคนต่างซื้ออาหารจากข้างนอก มากินร่วมกัน.. ระหว่างที่กินข้าวกันอยู่ ญาติผมก็เหลือบไปเจอผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง นั่งอยู่ในมุมมืด.. สายตาเธอมองมาทางกลุ่มวิศวกรที่กินข้าวกันอยู่.. หัวหน้าพูดกับญาติผมว่า 'ใครวะ ดึกๆ ดื่นๆ ยังไม่กลับอีก ไปนั่งอยู่ตรงนั้น ไปเรียกเค้ามา กินข้าวด้วยกันสิ..' แล้วก็บอกให้ญาติผมไปเรียกผู้หญิงคนนั้นมา ญาติผมก็เดินไปถาม พี่ครับๆ ทำไฉนยังไม่กลับ

ผมไปเรียกผู้หญิงคนนั้นมา ญาติผมก็เดินไปถาม 'พี่ครับๆ ทำไมยังไม่กลับอีก? มาทำอะไรอยู่ตรงนี้' หัวหน้าผมให้มาชวนไปกินด้วยกัน.. แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับสักคำ.. ญาติผมถามคำถามเดิมไปอีกครั้ง จนสุดท้าย ผู้หญิงคนนั้นก็ตอบกลับมาช้าๆ เสียงออกสำเนียงอีสานว่า 'บ่ ไปหรอก..ให้หัวหน้ามากินที่นี่สิ'

ญาติผมก็ตะโกนไปบอกหัวหน้าที่นั่งห่างไปไม่ไกลเท่าไรว่า 'หัวหน้าครับ เธอไม่ไปหรอก เธอให้เราช่วยมากินที่โต๊ะของเธอครับ..' หัวหน้าก็ตะโกนกลับมามาว่า 'จะบ้าเหรอใจ พวกเราเยอะกว่า จะให้ย้ายไปที่คนน้อยกว่าได้ไง มา นั่งที่นี้สิ..' ผู้หญิงคนนั้นได้ยิน ก็ค่อยๆ หันหน้าไปทางหัวหน้าช้าๆ มองแบบตาขวาง ไม่กระพริบตา แล้วพูดขึ้นว่า 'หัวหน้า.. ไม่เจอกันตั้งนาน ยังใจดำเหมือนเดิมนะ!' หัวหน้าก็งง 'คุณรู้จักผมเหรอ?' ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า 'ทำไมจะไม่รู้จักล่ะ.. เวลาผ่านมานาน ทำเป็นจำไม่ได้ ก็ขึ้นอยู่กับที่เสานั้น 2 ที่หัวหน้าไม่ยอมเอาฉันออกมาขังใจล่ะ!' เท่านั้นละ หัวหน้าญาติผมรีบปารามก่อนเพื่อนเลย ลูกน้องทุกคนที่นั่งอยู่ก็วิ่งตามกันไปแบบงงๆ.. จนวิ่งออกมาหน้าตึก ทุกคนถามหัวหน้าว่าเกิดอะไรขึ้น? หัวหน้าหันมาตอบเสียงสั้นว่า 'เมื่อไหร่ไม่โชคน..' แล้วก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้น โดยกำชับทุกคนว่า ห้ามแพร่งพรายออกไป จนกว่าเราจะหมดพันธะ จากการเป็นที่ปรึกษาของบริษัทนี้ก่อน..

หัวหน้าเล่าให้ฟังว่า.. ช่วงก่อสร้างตึกครั้งแรก มีคนงานผู้หญิงคนหนึ่ง พลัดตกลงไปในเสาเอก (เสาหลัก) ตอนเทปูน มาเจออีกที่ก็โดนที่แกระลือลือออกจากเสา ถึงรู้ว่ามีคนอยู่ข้างใน.. จะเอาออกก็ไม่ได้ ต้องทำการรื้อใหม่ทั้งชั้น จะสูญเสียบ่ไปหลายล้านบาท.. ภายหลังก็ทราบว่า คนที่ติดอยู่ข้างในเป็นเมียคนงานที่ทำงานอยู่ที่นี้เอง ฝ่ายผู้รับเหมา และวิศววะเลยต้องเสนอเงินจำนวนหนึ่งให้กับสามี และก็ตัดสินใจมาปูนทับไปเลย โดยไม่มีการเอาศพออก และปิดเป็นความลับ จนสุดท้ายเรื่องก็เงียบไป.. แต่อย่างว่าล่ะครับ มันเลยเป็นอาถรรพ์ ไตรมาบริหารห้างนี้ เจิงแล้ว เจิงอีก ทุกวันนี้ ก็ยังเขียนไม่เลิกครับ สงสารเจ้าของใหม่ พ่อค้า แม่ค้า แม่บ้าน และyman ที่เขาไม่รู้เรื่อง แต่กลับต้องมาเจอดี..

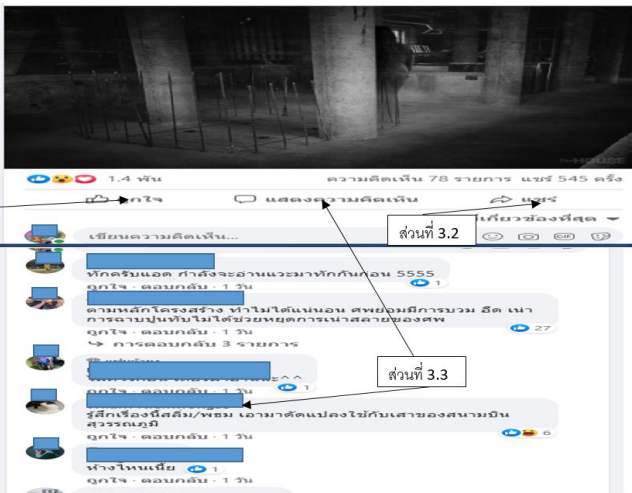
Story by TheNightShock

ส่วนที่ 2.4

2. ส่วนเนื้อหาของปี่เจตนาเรื่องเก่า

2.3 ส่วนที่เป็นปี่เจตนาเรื่องเก่า

ส่วนที่ 2.3.2

ส่วนที่ 3.1

ส่วนที่ 3.2

ส่วนที่ 3.3

ส่วนที่ 2.5

3. ส่วนเนื้อหาของปี่เจตนาเรื่องเก่า

จากตัวอย่างที่ 4 จะเห็นว่าโครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่าแนว
สยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 1 ตาม
ภาพตัวอย่างด้านบน) ซึ่งพบเฉพาะส่วนที่บอกชื่อเพจที่ปรากฏปริจเฉทเรื่องเล่า

2. ส่วนเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2 ตามภาพ
ตัวอย่างด้านบน) ซึ่งประกอบด้วย 5 ส่วนย่อย ได้แก่ 2.1 ส่วนที่บอกวันและเวลาที่
ปริจเฉทเรื่องเล่าออนไลน์ (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.1 ตามภาพตัวอย่างด้านบน)
2.2 ส่วนที่บอกชื่อของปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.2 ตามภาพ
ตัวอย่างด้านบน) 2.3 ส่วนที่เป็นปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.3 ตาม
ภาพตัวอย่างด้านบน) แบ่งย่อยเป็น 2.3.1 ส่วนที่เจ้าของเพจแนะนำเจ้าของเรื่องเล่า
(ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.3.1 ตามภาพตัวอย่างด้านบน) และ 2.3.2 ส่วนที่เจ้าของ
เรื่องเล่าแนะนำเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.3.2 ตามภาพตัวอย่างด้านบน)
2.4 ส่วนที่เป็นการบอกชื่อเจ้าของปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.4
ตามภาพตัวอย่างด้านบน) และ 2.5 ส่วนที่เป็นการยกภาพประกอบปริจเฉทเรื่องเล่า
(ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 2.5 ตามภาพตัวอย่างด้านบน)

3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 3 ตาม
ภาพตัวอย่างด้านบน) ซึ่งประกอบด้วย 3.1 ส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงอารมณ์ความรู้สึก
(ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 3.1 ตามภาพตัวอย่างด้านบน) 3.2 ส่วนที่ให้ผู้รับสาร
แบ่งปันข้อมูลหรือเรื่องราวในสื่อออนไลน์อื่น (ปรากฏในตำแหน่งหมายเลข 3.2 ตามภาพ
ตัวอย่างด้านบน) และ 3.3 ส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็น (ปรากฏในตำแหน่ง
หมายเลข 3.3 ตามภาพตัวอย่างด้านบน)

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นนับได้ว่า สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้
กล่าวคือ โครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะ

เฮาส์” ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ 1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริเฉทเรื่องเล่า 2. ส่วนเนื้อหาของปริเฉทเรื่องเล่า และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริเฉทเรื่องเล่า โดยโครงสร้างของปริเฉทที่ศึกษาในครั้งนี้ปรากฏทั้งโครงสร้างหลักและโครงสร้างย่อยเหมือนกันในทุกปริเฉท

3. กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจำแนกผลการวิจัยเรื่องกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ออกเป็น 3 หัวข้อ คือ 1. กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” 2. เป้าหมายในการสื่อสารของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” และ 3. ความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ทั้งนี้การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษานับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของการศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ เพราะนอกจากจะทำให้ทราบว่าผู้ส่งสารเลือกใช้วิธีการทางภาษาแบบใดแล้ว การศึกษากลวิธีทางภาษายังช่วยให้ทราบว่าผู้ส่งสารเลือกใช้วิธีการทางภาษานั้น ๆ เพื่อเป้าหมายใดในการสื่อสาร

แต่ละหัวข้อมีรายละเอียดดังนี้

3.1 กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

จากผลการวิจัยพบว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีทางภาษาในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” จำนวน 8 กลวิธี เรียงลำดับความถี่การปรากฏจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

1) การอ้างอิง

การอ้างอิง ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่าอ้างอิงถึงสิ่งหรือบุคคลที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์ รวมถึงการอ้างอิงถึงสิ่งหรือบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ ในบริบทเรื่องเล่า จากผลการวิจัยพบกลวิธีการอ้างอิงถึง 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.22

กลวิธีการอ้างอิงนอกจากจะช่วยโน้มน้าวและจูงใจให้ผู้รับสารเกิดความเชื่อหรือเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงของสารที่สื่อออกไปอย่างเป็นรูปธรรม (Larson, 1986, อ้างถึงใน ยามา ลิวเจริญชัย, 2548) แล้ว กลวิธีดังกล่าวยังช่วยเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร (นววรรณ พันธุเมธา, 2528; ตรีศิลป์ บุญขจร, 2529; เทพี จรัสรุ่งเกียรติ และพนมพร นิรัญทวี, 2540; วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ, 2543; สิริมา เชียงเขาวัว, 2543; น้ำเพชร สายบุญเรือน, 2545; ยามา ลิวเจริญชัย, 2548; พรรณธร ครุชนตร, 2547; จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์, 2548; ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2549; ไศรยา วิมลสถิตย์พงศ์, 2549; เพิ่มทิพย์ บัวเพ็ชร, 2549; สัทธีธรรม อ่องวุฒิวัฒน์, 2561) รวมถึงช่วยสร้างความเป็นกันเองระหว่างคู่สนทนา เนื่องจากกลวิธีข้างต้นเป็นกลวิธีที่ผู้ส่งสารอ้างอิงถึงสิ่งหรือบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เร้าความสนใจ เสมือนกำลังเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งหรือบุคคลหรือเหตุการณ์นั้นให้ผู้รับสารฟัง

จากผลการวิจัยสามารถแบ่งกลวิธีการอ้างอิงที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในบริบทได้เป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

ก. การอ้างอิงเจ้าของเรื่องเล่า

ตัวอย่างที่ 5 “ศาลาที่ 6” (15 พ.ย. 2564)

...เส้นทางนี้เป็นทางที่ถนนไม่ค่อยจะดี เพราะรถใหญ่ๆ ชอบมาวิ่งเส้นนี้กันเยอะ.. สองข้างทางส่วนใหญ่เป็นทุ่งนาสลับกับบ้านคน ข้าไปยังพอมีรถวิ่งสวนอยู่บ้าง แต่กว่าจะไปถึงที่หมายก็ 5 ทุ่มกว่าแล้วครับ พอส่งญาติเสร็จผมก็ต้องกลับกับหลานกันแค่ 2 คน เพราะผมกับหลานแค่มาส่งเท่านั้น...

จากตัวอย่างที่ 5 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าอ้างถึงตัวเจ้าของเรื่องเล่าในปริเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การใช้สรรพนาม “ผม” (ที่พิมพ์ตัวหนา)

ข. การอ้างถึงบุคคลที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์

ตัวอย่างที่ 6 “เพื่อนชวนไปอยู่ด้วย” (12 ธ.ค. 2564)

...หลังจากนั้น เราก็ต้องไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่อเมริกาอะ ไปอยู่กับโฮส ซึ่งที่บ้านโฮสนี้จะเป็นลักษณะคล้ายทาวน์โฮม 6 ชั้น ห้องนอนเราจะอยู่ชั้น 3 มีประตูเปิดออกไปเป็นระเบียงเล็กๆ ค่ะ..

จากตัวอย่างที่ 6 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าอ้างถึงบุคคลที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ในปริเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การอ้างถึงบุคคล “โฮส” (ที่พิมพ์ตัวหนา)

ค. การอ้างถึงสิ่งหรือบุคคลที่เหนือธรรมชาติ

ตัวอย่างที่ 7 “เพื่อนบ้านผมตาย” (8 ม.ค. 2564)

...แล้วเรื่องหลอนก็เกิดครับ สัมยังคงวนเวียนไปมาอยู่รอบตัวเรา เขาไม่รู้ตัวว่าเขาตายไปแล้ว เขาไปเกี่ยวกับเพื่อนแบบกะทันหัน โดยรถส่วนตัวคันใหญ่ ไปกันทั้งหมด 9 คน แต่กลับเกิดอุบัติเหตุ ยางรถระเบิดขึ้นมา ทำให้รถเสียหลักพุ่งเข้าชนต้นไม้ใหญ่ข้างทาง ทำให้สัมที่นั่งข้างคนขับกระเด็นออกจากรถ กระแทกพื้นเสียชีวิตทันที...

จากตัวอย่างที่ 7 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าอ้างถึงสิ่งที่เหนือธรรมชาติในปริเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การอ้างถึงบุคคลที่ชื่อ “สัม” บุคคลที่แม้จะเสียชีวิตแล้วแต่วิญญาณยังคงวนเวียนอยู่ ณ ที่เกิดเหตุ (ที่พิมพ์ตัวหนา)

ง. การอ้างถึงเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ

ตัวอย่างที่ 8 “ไม่มีเงาหัว” (13 มี.ค. 2564)

...จากวันนั้นผ่านไปประมาณ 2-3 วัน วันนั้นเป็นวันเสาร์ เราอยู่ห้องคนเดียวเนื่องจาก อร ออกไปกับเที่ยวแฟน.. ช่วงบ่ายวันนั้นเอง วิท เพื่อนในคณะก็โทรมาหาเรา และบอกว่ามีเรื่องประหลาดจะให้คุณ เรานัดกันที่ร้านอาหารข้างๆ มหาวิทยาลัย เหตุการณ์วันนั้นคือวิทเปิดรูปที่ถ่ายรวมในงานคืนนั้นให้เราดู เราตกใจมากๆ ในรูปรวมนั้นมีเราอยู่ข้างๆ อร แต่อรกลับไม่มีหัว มีแค่เพียงไหล่ลงมาเท่านั้น.. วิทบอกว่าเพิ่งมาเปิดดูรูปเมื่อเช้านี้ก็มาสะดุดกับรูปนี้ทันที เลยจะเอามาให้อรดู แต่โทรติดต่อไม่ได้ เลยโทรมาหาเราแทน

จากตัวอย่างที่ 8 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าอ้างถึงเหตุการณ์เหนือธรรมชาติในปริศนา ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การอ้างถึงเหตุการณ์ที่เพื่อนชื่อ “วิท” เปิดดูรูปถ่ายที่เจ้าของเรื่องเล่าถ่ายรูปข้างเพื่อนที่ชื่อ “อร” แต่ปรากฏว่ารูปที่ถ่ายออกมาไม่มีศีรษะของเพื่อนที่ชื่อ “อร” (ที่พิมพ์ตัวหนา)

2) การให้รายละเอียด

การให้รายละเอียด ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่านำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาหรือสภาพหรือบรรยากาศเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปริศนาเรื่องเล่า จากผลการวิจัยพบกลวิธีการให้รายละเอียด 120 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.43

แทนแนน (Tannen, 1989, อ้างถึงใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2549, น. 76-77) จัดให้การเล่าเรื่องแบบให้รายละเอียดเป็นกลวิธีสร้างการมีส่วนร่วม หรือ Involvement strategy โดยแทนแนนอธิบายว่า ความรู้สึกมีส่วนร่วมระหว่างผู้เล่ากับผู้ฟังและความมีส่วนร่วมของทั้งสองฝ่ายกับเหตุการณ์จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ผู้เล่าได้บรรยายให้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟัง ในขณะที่ผู้ฟังก็ต้องใช้จินตนาการสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง

ด้วยเหตุนี้การเล่าแบบบรรยายละเอียดจึงช่วยให้ผู้เล่านับว่าวัตถุประสงค์ในการสื่อความได้ดังจะเห็นได้จากกรณีที่สื่ออเมริกันเป็นจำนวนมากมักนิมรายนงานข่าวที่ประชาชนส่วนใหญ่สนใจแบบให้รายละเอียดทุกขอกทุกมม เพราะการรายงานโดยวิธีดังกล่าวจะทำให้ข่าวที่รายงานมีความน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

นอกจากกลวิธีดังกล่าวจะช่วยโน้มน้าวและทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว จุฬาวดี วรเศรษฐศีกดิ์ (2548) ญัฐพร พานโพธิ์ทอง (2549) และสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) ยังได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์เรื่องเล่าสยองขวัญในรายการวิทยุ: “เดอะซีอค” “คัทลียาจะจำจากมนักภาษา: เนื้อหาและกลวิธี” และ “เนื้อหาและกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในคอลัมน์ซุบซิบประเภท “แฉ” ในสื่อออนไลน์ภาษาไทย: กรณีศึกษาคอลัมน์ซุบซิบ “วิจารณ์แหลก” ของ “เจี๊หวางออนไลน์” ในเว็บไซต์เอ็มไทย” ตามลำดับ และพบว่าทำให้รายละเอียดช่วยเรียกร้องความสนใจและสร้างความเป็นกันเองระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

ผลการวิจัยพบว่าเจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้กลวิธีการให้รายละเอียดในปริเฉทแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

ก. การให้รายละเอียดโดยการอธิบายขยายความเกี่ยวกับที่มาของเหตุการณ์หรือสถานการณ์

ตัวอย่างที่ 9 “ของของใครใคร่ก็หวง” (14 เม.ย. 2564)

...ย้อนไปเมื่อหลายปีก่อน ผมทำงานเป็นอาสาสมัคร และได้ไปอยู่กับพี่คนหนึ่ง ที่อยู่มาก่อนผมนานมาก ใครๆ ก็รู้ว่าพี่คนนี้นิสัยไม่ค่อยจะดีเท่าไรนัก แต่ผมก็ไม่รู้ทำไมถึงยังเ็นะครับ..

จนมีอยู่คืนหนึ่งตอนประมาณ 4 ทุ่มกว่าๆ เราได้รับแจ้งเหตุว่ามีรถกระบะชนเสาไฟฟ้า และมีคนติดอยู่ในรถ 2 คน คนขับได้รับบาดเจ็บสาหัส ส่วนอีกคนเสียชีวิตคาที่ คาดว่าน่าจะชนแรงมาก เพราะผู้เสียชีวิตศีรษะ

เกือบขาดออกจากคอเลยครั้บ และที่หลังกระษะรณมีมั่วตัวใหญ่ ลักษณะเหมือนม้าแข่ง กำลังนอนร้องเพราะความเจ็บปวดอยู่.. ผมกับพี่คนนี้ก็รีบไปที่เกิดเหตุกันเหมือนทุกครั้งครั้บ พวกเราทำการช่วยเหลือเอาคนเจ็บออกมาจากรถ แล้วนำส่งโรงพยาบาล ส่วนคนตายก็ช่วยกันนำเอาร่างออกมาอย่างทุลักทุเล เนื่องจากเป็นคนอ้วน น้ำหนักเยอะ พอเสร็จก็นำส่งห้องเก็บศพของโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้วพอกลับมาที่หอพัก ผมได้กลิ่นเหมือนควั่นธูปและได้ยินเสียงคนร้องว่า “เอาสร้อยกุศินมา” ผมทั้งกลัวและแปลกใจในขณะเดียวกันว่าสร้อยที่ได้ยินนั้นคืออะไรและเป็นเสียงของใคร

กระทั่งวันรุ่งขึ้นมีคนบอกว่าพี่คนที่ผมพักอยู่กับแกโดนตำรวจจับในฐานที่ลักทรัพย์เจ้าของที่เสียชีวิตเมื่อคืนนี้

จากตัวอย่างที่ 9 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการให้รายละเอียดโดยการอธิบายขยายความเกี่ยวกับที่มาของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในปริจเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่การอธิบายที่มาของเหตุการณ์จากการที่ตนเคยเป็นอาสาสมัครกู้ภัยและอาศัยอยู่กับเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่ง อันเป็นที่มาของเหตุการณ์สยองขวัญ (ที่พิมพ์ตัวหนา)

ข. การให้รายละเอียดโดยการนำเสนอสภาพหรือบรรยากาศของเหตุการณ์หรือสถานการณ์

ตัวอย่างที่ 10 “พยาบาลกับเด็ก” (18 พ.ค. 2564)

...ลักษณะห้องคือเปิดประตูเข้าไปจะตรงกับประตูห้องน้ำพอดิ มีทีวีตู้เย็น ระเบียบจะอยู่ข้างหัวนอน.. เราจัดแจงเก็บของเสร็จเรียบร้อยก็ขออาบนํ้าก่อน พอค่าๆ ญาติก็พาน้องแดงกามาหาแม่ แต่พอตอนจะกลับนางงอแง ขอยู่ที่โรงพยาบาลด้วยด้วย ก็เลยปล่อยเลยตามเลย คืนนั้นเรากับน้องแดงกาก็ปูนอนกันข้างๆ เติงพีสะใ้กันล่ะ.. ช่วงติงๆ เรากำลังเคลิ้มๆ จะหลับ ก็มีเจ้าหน้าที่เดินมาเคาะห้องเบาๆ เพื่อขอวัดไข้ เค้ค่า่อยๆ

**แต่มีที่สะใจเบาๆ และเหมือนจะอีกอภัยพยายามพูดอะไรบางอย่าง..แต่เรา
รู้สึกว่ายาบาลเค้ามองน้องแดงกวาดอยู่พักนึง ก่อนจะออกจากห้องไป...**

จากตัวอย่างที่ 10 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการให้รายละเอียดโดยการ
นำเสนอสภาพหรือบรรยากาศของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในปริจเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่
การนำเสนอสภาพหรือบรรยากาศภายในห้องพักของโรงพยาบาลที่เจ้าของเรื่องเล่าไป
เผื่อใช้ที่สะใจและเจอผีนางพยาบาลมาหลอกหลานของตน (ที่พิมพ์ตัวหนา)

3) การแสดงผล

การแสดงผล ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่าให้เหตุผลใน
ปริจเฉทเรื่องเล่า จากผลการวิจัยพบกลวิธีการให้เหตุผล 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.76

การแสดงผลเป็นกลวิธีทางภาษาแบบหนึ่งที่เจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้
ในปริจเฉทเพื่อวัตถุประสงค์ในการโน้มน้าวและชักจูงให้ผู้รับสารเกิดความเชื่อถือใน “สาร”
ที่สื่อออกมานอกเหนือจากวัตถุประสงค์ในการแจ้งสารไปยังผู้รับสาร อริสโตเติล
(Aristotle, 1947, อ้างถึงใน ยากา ลิวเจริญชัย, 2548) จัดให้การโน้มน้าวใจโดยการให้
หรืออธิบายเหตุผลเป็นสิ่งที่ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ และนับเป็นวิธีการที่จะช่วยโน้มน้าว
ให้คู่สนทนาค่อยตามถ้อยคำของผู้พูด อีกทั้งทำให้ผู้ฟังเกิดภาพหรืออารมณ์คล้ายตาม
ทั้งนี้นักวิชาการส่วนหนึ่ง เช่น ฮอฟแลนด์ (Hovland, 1965) เบตทิงฮัส (Bettinghaus,
1968) นววรรณ พันธุมธธา (2528) เสรี วงษ์มณฑา (2528) ตรีศิลป์ บุญขจร (2529)
อรรวรรณ ปิลันธน์โอวาท (2543) ธิดา โมสิกรัตน์ (2543) วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ (2543)
สิริมา เชียงขาวไว (2543) น้ำเพชร สายบุญเรือน (2545) พรรณธร ครุชนตร (2547)
จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ยากา ลิวเจริญชัย (2548) โศรยา วิมลสถิตย์พงศ์ (2549)
สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2559, 2561) ฯลฯ ยังจัดการให้เหตุผลเป็นกลวิธีหนึ่งที่ช่วยสร้าง
ความน่าเชื่อถือให้สารที่นำเสนอ และทำให้สารมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 11 “ชายไม่มีหัว” (28 ส.ค. 2564)

...พอครูพูดจบเท่านั้นแหละค่ะ.. 5 คนนั้นมองหน้ากัน หน้าถอดสี.. รวมถึงพวกเรา 8 คน ที่ปักด้วยกัน ก็มองไปที่เพื่อน คนที่เห็นชายไม่มีหัวในกระจกคืนแรก ก็ขมลุกกันทันที.. เพราะคำเล่าของครูช่วยยืนยันถึงสิ่งที่เพื่อนคนนั้นเห็น ว่าไม่ใช่ตาผาด.. ทั้งที่พวกเรา ยังไม่ทันได้ไปเล่าให้ใครฟังเลย.. และก็อดหลอนแทนเพื่อน 5 คนนั้นไม่ได้ว่าจะมีอะไรตามติดพวกเขา กลับกรุงเทพฯ ด้วยหมกก็ไม่ทราบ..

จากตัวอย่างที่ 11 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการแสดงผลในปริเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การให้เหตุผลว่าเจ้าของเรื่องเล่าเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด (ที่พิมพ์ตัวหนา) เนื่องจากคำบอกเล่าของครู (ที่ขีดเส้นใต้) โดยปรากฏคำเชื่อม “เพราะ” (ที่พิมพ์ตัวเอน)

4) การยกถ้อยคำบทสนทนา

การยกถ้อยคำบทสนทนา ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่ายกถ้อยคำบทสนทนาของตนเองและ/หรือบุคคลที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์ โดยยกถ้อยคำบทสนทนาที่เจ้าของเรื่องเล่าคัดลอกมาจะปรากฏอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศ หรือ “....” หรืออาจเป็นการสรุปความถ้อยคำของเจ้าของเรื่องเล่าและ/หรือบุคคลที่ร่วมเหตุการณ์ จากผลการวิจัยพบกลวิธีการยกถ้อยคำบทสนทนา 110 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.31

นอกจากการยกถ้อยคำบทสนทนาประกอบการเขียนเรื่องเล่าจะช่วยโน้มน้าวและทำให้ผู้รับสารเห็นภาพหรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว นักวิชาการส่วนหนึ่ง เช่น แทนแนน (Tannen, 1989) ดรีซีลปี บัญขจร และพรทิพย์ ภัทรนาวิก (2524) นววรรณ พันธุมธา (2528) เสรี วงษ์มณฑา (2528) ยามา ลิวเจริญชัย (2548) เพิ่มทิพย์ บัวเพชร (2549) ไศรยา วิมลสถิตยพงศ์ (2549) สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) ฯลฯ

ยังชี้ให้เห็นว่าการยกบทสนทนาประกอบการเล่าเรื่องช่วยเรียกสร้างความสนใจให้สารที่นำเสนอ และเป็นการแสดงความเป็นกันเองด้วยเรื่องเล่าที่ผู้ส่งสารนำเสนอจากบทสนทนา เสมือนผู้รับสารเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์จริง

จากผลการวิจัยสามารถจำแนกกลวิธีการยกถ้อยคำบทสนทนาออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

ก. การยกถ้อยคำบทสนทนาของเจ้าของเรื่องเล่า

ตัวอย่างที่ 12 “เสียงประหลาดในห้อง (18 ก.พ. 2564)

...พี่ชายคนนั้นทำหน้างๆ ถามผมต่อว่า “เสียงอะไรเธอ” ผมก็อธิบายให้พี่แกฟังว่า “เสียง เพี้ยๆๆ อะครับ เหมือนห้องพี่โดดเชือกเล่น เสียงมันสะท้อนลงไปใต้เพดานห้องผม กลางคืนผมนอนไม่หลับเลยครับ รบกวนพี่เบาๆ หน่อยได้ไหมครับ”...

จากตัวอย่างที่ 12 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการยกถ้อยคำบทสนทนาของเจ้าของเรื่องเล่าในปริเฉทซึ่งในที่นี้ได้แก่ การยกถ้อยคำบทสนทนาของ “ผม” (ที่พิมพ์ตัวหนา) โดยถ้อยคำที่พิมพ์ตัวเอน คือ ถ้อยคำกริยา “อธิบายให้แกฟังว่า” เป็นถ้อยคำที่แสดงว่าถ้อยคำที่กล่าวถึงตามมาเป็นถ้อยคำการสนทนาของเจ้าของเรื่องเล่า (ในถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้)

ข. การยกถ้อยคำบทสนทนาของบุคคลอื่นที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์

ตัวอย่างที่ 13 “ฝึกงานที่วัดป่า” (17 ม.ค. 2564)

...ทุกคนกึ่งกันไป แล้วในวันนั้นเอง เพื่อนๆ จากกลุ่มอื่นที่กลับกันมาก็บอกว่าเจอเหตุการณ์แปลกๆ เหมือนกันทั้งนั้น บางคนโดนผึ้งต่อย บางกลุ่มหลงป่าจนไม่ได้งานกันเลยก็มี อาจารย์ได้บอกว่า “อาจเป็นเพราะ

แปลกที่ไม่คุ้นเคย เลยเกิดอุบัติเหตุ ต่อไปให้ใช้ความระมัดระวังให้มากๆ
ใครจะไปไหนทำอะไร ต้องมีเพื่อนไปด้วยเสมอ”

จากตัวอย่างที่ 13 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการยกถ้อยคำบทสนทนาของบุคคลที่ร่วมเหตุการณ์ในปริจเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การยกถ้อยคำบทสนทนาของ “อาจารย์” (ที่พิมพ์ตัวหนา) โดยถ้อยคำที่พิมพ์ตัวเอน คือ ถ้อยคำกริยา “ได้บอกว่า” เป็นถ้อยคำที่ชี้ว่าถ้อยคำที่กล่าวถึงตามมาเป็นถ้อยคำการสนทนาของบุคคลที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ (ในถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้)

นอกจากนี้ในบางกรณีเจ้าของเรื่องเล่าอาจไม่ได้ยกถ้อยคำบทสนทนาของตนเองหรือบุคคลที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์โดยการคัดลอกถ้อยคำนั้นอย่างตรงไปตรงมา แต่ใช้กลวิธีการสรุปเนื้อความของถ้อยคำบทสนทนาที่เจ้าของเรื่องเล่าหรือบุคคลที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์แทนการคัดลอก

ตัวอย่างที่ 14 “ผีโบทกรถ” (17 ก.ค. 2564)

...ผมพยายามข่มความหวาดกลัวเอาไว้ภายในใจ แล้วขับรถต่อไปจนถึงบ้านที่เป็นจุดหมายปลายทางของหญิงสาว.. **ผมรีบลงไปกดกริ่งเรียกคนในบ้านเพื่อจะสอบถามว่าในครอบครัวเคยมีผู้หญิงตามลักษณะแบบที่ผมเพิ่งพบเจอหรือไม่** **ชายวัยประมาณ 60 ปี**เดินออกมาจากบ้านด้วยชุดสีดำ และ**ตอบคำถามของผมด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายว่านั่นเป็นวิญญาณของลูกสาวผมเอง...**

จากตัวอย่างที่ 14 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีการยกถ้อยคำบทสนทนาแบบสรุปความจากถ้อยคำของเจ้าของเรื่องเล่าและบุคคลที่ร่วมเหตุการณ์ในปริจเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การยกถ้อยคำแบบสรุปความบทสนทนาของ “ผม” และ “ชายวัยประมาณ

60 ปี ตามลำดับ (ที่พิมพ์ตัวหนา) โดยถ้อยคำที่พิมพ์ตัวเอน คือ ถ้อยคำกริยา “จะ สอบถามว่า” และ “ตอบคำถามของผมด้วยน้ำเสียงเรียบง่ายว่า” เป็นถ้อยคำที่แสดงว่า ถ้อยคำที่กล่าวถึงตามมาเป็นถ้อยคำการสนทนาแบบสรุปความของเจ้าของเรื่องเล่าและ บุคคลที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ ตามลำดับ (ในถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้)

5) การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึก

การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึก ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่อง เล่าหรือบุคคลที่ร่วมเหตุการณ์ใช้คำหรือกลุ่มคำกริยาและ/หรือคำหรือกลุ่มคำขยายกริยา เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์สยองขวัญ ทั้งนี้คำหรือกลุ่มคำกริยาหรือคำ หรือกลุ่มคำขยายกริยาที่ปรากฏมักเป็นคำหรือกลุ่มคำกริยาหรือคำหรือกลุ่มคำขยาย กริยาที่แสดงความรู้สึกหวาดกลัวหรือสยดสยองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ดังกล่าว จากผลการวิจัยพบกลวิธีการใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเจ้าของเรื่องเล่า 100 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.19

ถ้อยคำที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกของเจ้าของเรื่องเล่าหรือบุคคลที่ร่วมเหตุการณ์ นอกจากจะเป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่ผู้ส่งสารมีต่อเรื่องเล่าแล้ว นักวิชาการ ทางด้านภาษาส่วนหนึ่ง เช่น นววรรณ พันธุมธา (2528) เสรี วงษ์มณฑา (2528) สังวาลย์ คงจันทร์ (2533) เทพี พันธุมธา และพนมพร นิธิญทวิ (2540) ฯลฯ ยังชี้ว่าผู้ส่งสารอาจ ใช้กลวิธีดังกล่าวเพื่อโน้มน้าวและทำให้ผู้รับสารเห็นภาพของสารที่สื่ออย่างเป็นรูปธรรม จากคำกริยาหรือคำขยายที่ใช้ อีกทั้งคำกริยาหรือคำขยายดังกล่าวอาจแสดงว่าผู้ส่งสาร ต้องการสร้างความเป็นกันเองกับผู้รับสารด้วยการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง เช่นกัน

จากผลการวิจัยพบว่าการใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกสามารถจำแนกได้ เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

ก. การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเจ้าของเรื่องเล่า

ตัวอย่างที่ 15 “ซึ้งท้อความหลอน” (19 เม.ย. 2564)

...ตอนนั้นจำได้ว่าอากาศยังไม่เย็นเท่าไรหรอก ร้อนด้วยซ้ำ แต่พอผ่านจุดที่เรียกว่าสะดือของมหาวิทยาลัย (เป็นพื้นที่ว่างๆ ที่ว่ากันว่าสมัยก่อนมีคนตายเยอะ เพราะเป็นลานประหาร หรือสมรภูมินี้แหละ ผมจำไม่ได้เหมือนกัน) **ผมรู้สึกเย็นวาบๆ** แบบบอกไม่ถูกนะครับ...

จากตัวอย่างที่ 15 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลุ่มคำกริยา “รู้สึกเย็น” (ที่พิมพ์ตัวหนา) และกลุ่มคำขยายกริยา “วาบๆ” (ที่ขีดเส้นใต้) ในบริเฉทเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกกลัวหรือสยดสยองที่เจ้าของเรื่อง ซึ่งในที่นี้คือ “ผม” (ที่พิมพ์ตัวเอน) มีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ข. การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกของบุคคลอื่นที่ร่วมหรืออยู่ในเหตุการณ์

ตัวอย่างที่ 16 “อยู่ร่วมกับกระสือ” (20 ก.ค. 2564)

...ตกตึกคืนแรกนั้น ย่าแฉ่มนอนหลับ แต่ก็รู้สึกคล้ายๆ เหมือนกับจะตกจากที่สูง จนย่าแฉ่มสะดุ้งตื่นขึ้นมา ก็เห็นปู่เฉลิมยังหลับอยู่ข้างๆ ย่าแฉ่มเลยไม่ใส่ใจ คิดว่าคงเพราะนอนต่างที่ พอจะนอนต่อ สายตาก็ดันไปสะดุดกับบานหน้าต่างที่ปิดไม่สนิท ย่าแฉ่มกำลังจะลุกไปปิด แต่อยู่ๆ ก็เห็นมีแสงสีแดงวาบลอดผ่านเข้ามา ตอนนั้นเอง ในหัวของย่าแฉ่มก็นึกถึงคำพูดของชาวบ้าน ที่ว่าช่วงนี้มีกระสือออกบ่อย **ย่าแฉ่มกลัวจนตัวสั่น** แต่สายตาก็ยังคงแอบดูอยู่...

จากตัวอย่างที่ 16 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่ากล่าวถึงถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกบุคคลที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ ซึ่งในที่นี้คือ “ย่าแฉ่ม” (ที่พิมพ์ตัวเอน) โดยใช้

คำกริยา “กลัว” (ที่พิมพ์ตัวหนา) และกลุ่มคำขยายกริยา “จนตัวสั่น” (ที่ขีดเส้นใต้) ในปริเฉทเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกหวาดกลัวของผู้ร่วมเหตุการณ์

6) การใช้ภาษาพูด

การใช้ภาษาพูด ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ระดับภาษาที่ไม่เป็นทางการหรือภาษาปากในปริเฉทเรื่องเล่า ปรากฏได้ทั้งคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม คำอุทาน และคำลงท้าย จากผลการวิจัยพบกลวิธีการใช้ภาษาพูด 95 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.63

เป้าหมายในการสื่อสารของการใช้ภาษาพูดในปริเฉทเรื่องเล่าที่เป็นภาษาเขียนแสดงให้เห็นว่า ผู้ส่งสารต้องการโน้มน้าวและทำให้ผู้รับสารเห็นภาพหรือได้ยินเสียงของสารที่สื่ออย่างเป็นรูปธรรม (Tannen, 1989; กาญจนา นาคสกุล, 2525; ชลธิรา สัตยวัฒน์, 2527; เสรี วงษ์มณฑา, 2528; นววรรณ พันธุเมธา, 2529; ตรีศิลป์ บุญขจร, 2529; เทพิจรัสจรวงเกียรติ และพนมพร นิธิญทวี, 2540; สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์, 2561) นอกจากนี้การใช้ภาษาพูดหรือการใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการในปริบทการเขียนนั้น ยังเป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาของผู้ส่งสาร รวมไปถึงสร้างความเป็นกันเองในการสื่อสารด้วยเช่นกัน

ตัวอย่างที่ 17 “ชายแก่ที่อนุสาวรีย์ชัยฯ (12 ส.ค. 2564)

ผมจะขอเล่าสั้นๆ เน้นๆ นะครับ เป็นเหตุการณ์จริงของสมัยหนุ่มๆ เลยครับ ผมไปกินเหล้าที่บ้านเพื่อนแถวซอยรางน้ำ กินกันตั้งแต่ 2 ทุ่มกว่า ก็เมาได้ที่เลยทีเดียวครับ จำได้ว่าตอนกลับ ออกมาจากบ้านเพื่อนประมาณตี 2 ถนนโล่งแทบไม่มีรถเลย ผมต้องขับรถผ่านอนุสาวรีย์ฯ ขับไปก็ตึงๆ ตาและก็เหลียวไปเห็นลุงคนหนึ่งอยู่ข้างทาง ผมเฝ้ารู้งี้ เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ในมือถือถุงสีแดงใบใหญ่ลากพื้นเลย ผมก็ไม่คิดอะไรขับต่อไปสักพัก เฮ้ย! นั่น

ลุงคนเดิมถือถุงสีแดงใบใหญ่ แหม่งเมาแน่เลยกู เป็นไปไม่ได้ที่ลุงจะวิ่งมาได้เร็วกว่ารถผม ตามาดแน่ๆ แล้วผมก็ขับต่อไปอีกสักพัก.. เอาอีกแล้วครับ ลุงคนเดิมอีกแล้ว พร้อมถุงสีแดงใบใหญ่ คราวนี้ลุงคนนั้นแกจ้องมาที่ผมตาเขม็ง ตอนนั้นผมก็เริ่มขลุ่ย แต่เอวจะลองดูสักที (ผมเป็นคนไม่เชื่อเรื่องผี) ผมเลยจอดรถเปิดกระจกจะมองให้ชัดๆ ไปเลย.. ลุงคนนั้นกลับพูดขึ้นมา ก่อนว่า ‘คนบ้าอะไรวะ! ขับรถนอนสาวรียอยู่ได้ตั้ง 3 รอบ!?’...ผมรีบไหว้ลุงคนนั้น แล้วปิ้งรถออกทันทีเลย**ครับ**

จากตัวอย่างที่ 17 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้ภาษาพูดหรือใช้ภาษาระดับไม่เป็นทางการในปริเฉท เช่น การใช้คำนาม “อนุสาวรีย์ฯ” (ที่พิมพ์ตัวหนา) การใช้คำสรรพนาม “กู” “แก” (ที่พิมพ์ตัวหนา) การใช้คำกริยา “กิน” “ตึง ๆ ตา” “บึ่ง” (ที่พิมพ์ตัวหนา) การใช้คำขยาย “สั้น ๆ เน้น ๆ” “2 ทุ่มกว่า” การใช้คำเชื่อม “ก็” (ที่พิมพ์ตัวหนา) การใช้คำอุทาน “เฮ้ย” “แหม่ง” (ที่พิมพ์ตัวหนา) การใช้คำลงท้าย “ครับ” (ที่พิมพ์ตัวหนา) ฯลฯ

7) การใช้ถ้อยคำเลียนเสียง

การใช้ถ้อยคำเลียนเสียง ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ถ้อยคำเลียนเสียงกิริยาหรืออาการของสิ่งหรือบุคคลในปริเฉทเรื่องเล่า จากผลการวิจัยบทกลวิธีการใช้คำเลียนเสียง 87 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.74

สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) ศึกษากลวิธีทางภาษาที่ผู้เขียนคอลัมน์ซุบซิบประเภท “แฉ” ใช้ในสื่อออนไลน์และพบว่าการใช้ถ้อยคำเลียนเสียงกิริยาหรืออาการเป็นกลวิธีทางภาษาสำคัญที่นอกจากจะช่วยโน้มน้าวและทำให้ผู้อ่านคอลัมน์เห็นภาพหรือได้ยินเสียงของสารที่นำเสนอแล้ว ผู้เขียนคอลัมน์ยังใช้กลวิธีดังกล่าวเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านคอลัมน์เช่นกัน เช่นเดียวกับที่กาญจนา นาคสกุล (2525) นววรรณ พันธุมธา (2528) เสรี วงษ์มณฑา (2528) ดรีศิลป์ บุญขจร (2529) วารุณี พลบูรณ์

(2543) และจุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ชี้ให้เห็นว่าการใช้คำเลียนเสียงกิริยาหรืออาการช่วยโน้มน้าวและเรียกร้องความสนใจให้สารที่ผู้ส่งสารนำเสนอได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ 18 “ห้องเดียวที่เหลือ” (30 ก.ย. 2564)

...คืนแรก ประมาณทุ่ม 2 ทุ่ม คนยังเดินผ่านหน้าห้องไปมา พอเข้า 3 ทุ่ม ทุกอย่างก็เงียบมาก เงียบจนตกใจ เรากับเพื่อนก็เข้านอนตามปกติ คืนแรกได้ยินเสียงจากข้างในห้องน้ำดัง ก๊อ ก๊อ ก๊อ กับเสียงน้ำไหลเองบ้าง และเสียงจากนอกห้อง เหมือนของชิ้นใหญ่ๆ หล่นดัง ‘ตึงๆๆ’ ยิ่งไปกว่านั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องกรี๊ดๆ ดังจนแทบนอนไม่หลับ..แต่ออกไปดูก็ไม่มีอะไรบ้าง เป็นแบบนี้แทบทุกคืน..

จากตัวอย่างที่ 18 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้ถ้อยคำเลียนเสียงกิริยาหรืออาการในปริจเฉท ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การใช้คำเลียนเสียง “ก๊อ ก๊อ ก๊อ” (ที่พิมพ์ตัวหนา) “กรี๊ด ๆ ๆ” (ที่พิมพ์ตัวหนา) และ “ตึง ๆ ๆ ๆ” (ที่พิมพ์ตัวหนา) เพื่อสื่อให้เห็นถึงเสียงปริศนาที่อยู่ในห้องน้ำ เสียงกรี๊ดร้องปริศนาของผู้หญิง และเสียงปริศนานอกห้องนอน ตามลำดับ

8) การใช้อุปลักษณ์

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยนิยามคำว่า “อุปลักษณ์” ตาม ญัฐพร พานโพธิ์ทอง (2542) ว่าหมายถึง การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำแสดงการเปรียบเทียบของสองสิ่ง สิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่ถูกเปรียบ อีกสิ่งหนึ่งเป็นแบบเปรียบ และทั้งสองต้องเป็นสมาชิกจากต่างกลุ่มกัน จากผลการวิจัยพบกลวิธีการใช้อุปลักษณ์ 77 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.62

ทั้งนี้ ญัฐพร พานโพธิ์ทอง (2549) โศรยา วิมลสถิตพงศ์ (2549) และสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) ซึ่งศึกษาปริจเฉทคอลัมน์ซุบซิบคัทลียาจะจำในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ปริจเฉทการวิจารณ์การเมืองในบทความแสดงความคิดเห็นในหนังสือพิมพ์ และปริจเฉท

คอลัมน์ซุบซิบประเภท “แฉ” ในสื่อออนไลน์ ต่างพบว่าการใช้อุปลักษณ์เป็นกลวิธีทางภาษาอย่างหนึ่งที่นอกจากจะช่วยโน้มน้าวและทำให้ผู้รับสารเห็นภาพของสารอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว กลวิธีดังกล่าวยังช่วยเรียกร้องและดึงดูดความสนใจให้สารที่น่าเสนอ รวมถึงในบางกรณีผู้ส่งสารอาจใช้อุปลักษณ์เป็นเครื่องมือในการสื่ออารมณ์หรือความรู้สึกของตนด้วยเช่นกัน

ตัวอย่างที่ 19 “อัตคลิปติดผี” (8 มี.ค. 2564)

...พอรุ่งเช้า ตอนลงมากินอาหารเช้า เพื่อนที่อยู่อีกห้องหนึ่งบอก
ว่า เมื่อคืนที่ห้องวังเวงอย่างกับป่าช้าเลย เพื่อนแอดคนนี้ มันค่อนข้าง
มีเซนส์เรื่องพวกนี้...

จากตัวอย่างที่ 19 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้อุปลักษณ์เพื่อเปรียบเทียบความวังเวงของห้องนอนเหมือนป่าช้า ซึ่งในที่นี้เจ้าของเรื่องเล่าใช้ “ป่าช้า” เป็น “แบบเปรียบเทียบ” เพื่อเปรียบเทียบกับ “ความวังเวงของห้อง” ที่เป็น “สิ่งที่ถูกเปรียบ”

นอกจากนี้จากผลการวิจัยพบว่าเจ้าของเรื่องเล่ายังใช้กลวิธีทางภาษามากกว่า 1 กลวิธี ปรากฏร่วมกันในปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

ตัวอย่างที่ 20 บ้านเช่าร้านเสื้อผ้า (20 เม.ย. 64)

...จนวันหนึ่งเรารู้สึกไม่ค่อยสบาย เลยขอเข้าไปนอนจับตรงโซนพัก
สักเดียว ย่ำเราเลยอยู่เฝ้าหน้าร้านคนเดียว ในช่วงที่เราทิ้งหลักกึ่งตื่น ก็
ได้ยินว่ามีลูกค้าเข้ามาที่ร้าน ย่ำเราก็กูออกไปดู สักพักเราได้ยินเสียง
จากไม้แขวนที่กระแทบราวเหล็ก ‘แก๊กๆๆ’ แบบวุ่นวายมากๆ ด้วย
ความเป็นห่วง เราเลยจะลุกขึ้นไปดูย่ำเรา แต่เรากลับลุกไม่ขึ้น! หันได้

แค่หัว พอเราหันไปทางขวาเราก็เห็นข้อเท้าซีดๆ ของผู้หญิงใส่ผ้าถุงสีดำๆ มีเลือดย่อยออกมาจากด้านในผ้าถุงลงมาถึงข้อเท้า! เราไม่กล้ามอง สูงกว่านั้นเพราะรู้แล้วว่าไม่ใช่คนแน่ๆ เราร้องกรี๊ดขึ้นมาด้วยความตกใจสุดขีด แต่เหมือนจะไม่มีใครได้ยินเสียงเราเลย เรากลั่นใจหันหน้าหนีไปทางซ้าย ทางนี้เราเจอผู้ชายแก่ๆ ผมขาวรวบเป็นมวยไว้กลางหัว หนวดขาวยาวถึงอก แต่งชุดขาวแบบชุดปฏิบัติธรรม กำลังยืนชี้ไปฝั่งตรงข้ามพร้อมกระแทกเท้าลงพื้นดังแบบโครธๆ เรารู้ด้วยจิตสำนึกเลยว่าเขาต้องมาช่วยเราแน่ๆ เราร้องให้เสียงดังลั่น น้ำตาไหลพรากแต่ก็เหมือนเดิม คือไม่มีใครได้ยินเสียงเรา เราทำใจกล้าหันกลับไปทางเดิม ผู้หญิงที่เราเห็นก็ค่อยๆ เลื่อนหายไปต่อหน้าต่อตาเราเลย แต่เราก็มองไม่เห็นหน้าเขาหรอก...

จากตัวอย่างที่ 20 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้กลวิธีทางภาษาในปริศนาจำนวน 3 กลวิธีปรากฏร่วมกัน ได้แก่ การใช้คำเลียนเสียงกิริยาหรืออาการ “แอก ๆ ๆ” (ในถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้) ร่วมกับกลวิธีการอ้างถึง “ย่า” “ผู้หญิงใส่ผ้าถุงสีดำ” และ “ผู้ชายแก่” (ในถ้อยคำที่พิมพ์ตัวหนา) และกลวิธีการให้รายละเอียด เกี่ยวกับเหตุการณ์สยองขวัญที่เกิดขึ้น (ในถ้อยคำที่พิมพ์ตัวเอน)

3.2 เป้าหมายในการสื่อสารของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในหัวข้อกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” สามารถจำแนกเป้าหมายในการสื่อสารของกลวิธีทางภาษาทั้ง 8 กลวิธีได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงเป้าหมายในการสื่อสารของกลวิธีทางภาษา
ที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

เป้าหมายในการสื่อสาร กลวิธีทางภาษา	1. เพื่อให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้จินตนาการอย่างเป็นรูปธรรม	2. เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร	3. เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับสารเชื่อหรือตัดสินใจตามสารที่นำเสนอ	4. เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสารที่มีต่อเหตุการณ์สยองขวัญ	5. เพื่อสร้างเป็นกันเองระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร
1. การอ้างถึง	✓	✓	✓	-	-
2. การให้รายละเอียด	✓	✓	✓	✓	✓
3. การแสดงเหตุผล	✓	✓	✓	-	-
4. การยกถ้อยคำบทสนทนา	✓	✓	✓	-	-
5. การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึก	✓	✓	-	✓	✓
6. การใช้ภาษาพูด	✓	✓	-	✓	✓
7. การใช้ถ้อยคำเลียนเสียง	✓	✓	✓	-	-
8. การใช้อุปลักษณ์	✓	✓	✓	✓	-

ในหัวข้อต่อไปผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่า
ใช้ในปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

3.3 ความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศณาร่องเรื่องเล่าแนว สยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

เมื่อพิจารณากลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศณาร่องเรื่องเล่าแนวสยอง
ขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ทั้ง 8 กลวิธี อันได้แก่ 1. การอ้างถึง 2. การให้
รายละเอียด 3. การแสดงเหตุผล 4. การยกถ้อยคำบทสนทนา 5. การใช้ถ้อยคำแสดง
อารมณ์ความรู้สึก 6. การใช้ภาษาพูด 7. การใช้ถ้อยคำเลียนเสียง และ 8. การใช้
อุปลักษณ์ ตามเป้าหมายในการสื่อสาร สามารถจำแนกกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริศนา
ดังกล่าวได้ 5 กลวิธี เรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริศณาร่อง
แนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริศณาร่องเรื่องเล่าจำแนกตาม เป้าหมายในการสื่อสาร	ความถี่ (ครั้ง)	ความถี่ (ร้อยละ)
1. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม	213	28.86
2. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจาก ผู้รับสาร	198	26.82
3. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับสารเชื่อหรือคล้อย ตามสารที่นำเสนอ	121	16.39
4. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสาร ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวสยองขวัญ	109	14.76
5. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อสร้างความเป็นกันเองระหว่างผู้ส่ง สารกับผู้รับสาร	97	13.14
รวม	738	100.00

จากผลการวิจัยค่าความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ดังตารางที่ 3 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ กลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริจเฉทมักเป็นกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม ขณะเดียวกันก็มุ่งเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร ดังจะเห็นได้จากการปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรมในอัตราส่วนสูงสุดถึงร้อยละ 28.86 และกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้รับสารปรากฏในลำดับรองลงมาอย่างใกล้เคียงกันในอัตราส่วนร้อยละ 26.82

4. ลักษณะเด่นของปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์”

จากผลการวิจัยพบลักษณะเด่นของปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” จำแนกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1. ลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่า และ 2. ลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่า ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่า

อาจกล่าวได้ว่าลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทเรื่องเล่าในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ได้แก่ ส่วนหลังเนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่า อันประกอบด้วยส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงอารมณ์ความรู้สึก ส่วนที่ให้ผู้รับสารแบ่งปันข้อมูลหรือเรื่องราวในสื่อออนไลน์อื่น และส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็น (ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อผลการวิจัยเรื่อง “โครงสร้างของการนำเสนอปริจเฉทฯ”) โดยโครงสร้างแต่ละส่วนดังกล่าวไม่ปรากฏในปริจเฉทการเขียนประเภทอื่น เช่น ปริจเฉทประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ ปริจเฉทรายการวิทยุ ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ ฯลฯ ทั้งนี้อาจสันนิษฐานได้ว่าเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กจัดเป็นการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer-Mediated

Communication) ซึ่งรูปแบบการสื่อสารประเภทดังกล่าวเอื้อให้เจ้าของเพจ สามารถ แทรกโครงสร้างส่วนที่กล่าวมาข้างต้นในปริศนา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 21 “เด็กชายในหอพัก” (1 เม.ย. 2564)

TheHOUSE
1 เมษายน เวลา 21:15 น. · 🌐

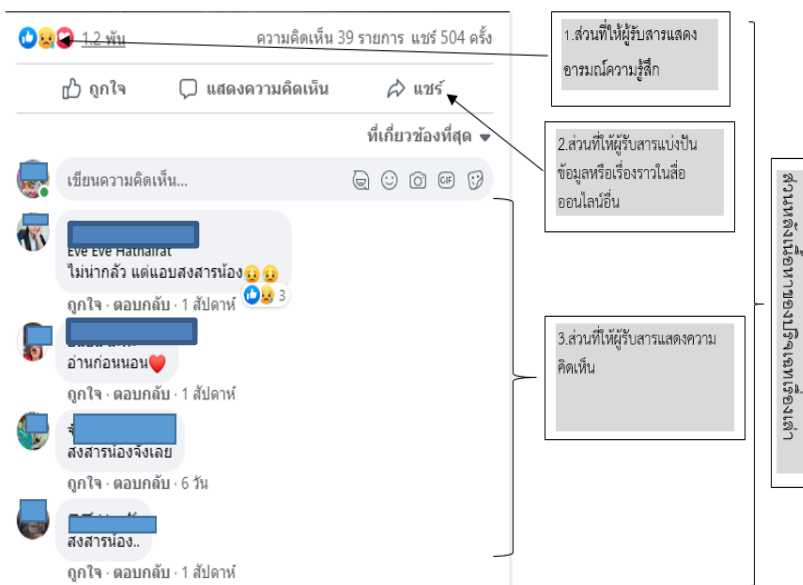
"เด็กชายในหอพัก"

เรื่องนี้จากสมาชิกพันทิปหมายเลข 1002581ครับ เรื่องเกิดเมื่อหมายปีมาแล้ว ตอนนั้นผมอาศัยอยู่ที่คอนโดแห่งหนึ่งแถวโรงเรียนใหญ่ เข้าใจว่าที่นี้สร้างบนพื้นที่ชุมชนเก่า อาจเพราะพลังงานวิญญาณที่นี้ค่อนข้างแรง เรื่องหลอนๆ จึงมีเยอะมาก มีวันหนึ่ง ผมขึ้นลิฟท์จะไปยังชั้น 4 ห้องของผม ขึ้นมาคนเดียวนะ แต่กลับได้ยินเสียงเด็กพูดอยู่ข้างหลัง บอกว่า 'ชั้น 3 ชั้น 3..' ผมคิดว่าคงโดนแล้ว แต่ก็ไม่ได้อะไร เพราะค่อนข้างชินกับเรื่องพวกนี้

ผมก็กลับห้องไปนอน พร้อมสวดคาถากันไม่ให้เด็กคน... ดูเพิ่มเติม

ส่วนก่อนเนื้อหาลง
ปริศนาเรื่องเล่า

ส่วนเนื้อหาของปริศนาเรื่องเล่า

จากตัวอย่างที่ 21 จะเห็นว่าลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอ
ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ได้แก่ ส่วนหลังเนื้อหาของ
ปริจเฉทเรื่องเล่า อันได้แก่พื้นที่ทั้งหมดที่อยู่ในขอบเขตของกรอบสี่เหลี่ยมสีเทา ลักษณะ
 เด่นด้านโครงสร้างของปริจเฉท ดังกล่าวจะปรากฏเฉพาะในสื่อออนไลน์เท่านั้น ไม่ปรากฏ
 ในปริจเฉทประเภทอื่น เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ ทั้งนี้โครงสร้างส่วนหลัง
 เนื้อหาของปริจเฉทเรื่องเล่าข้างต้น ประกอบด้วยส่วนที่ 1 (ส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดง
 อารมณ์ความรู้สึกซึ่งอยู่ในขอบเขตของกรอบสี่เหลี่ยมสีเทาหมายเลข 1) ส่วนที่ 2 (ส่วนที่
 ให้ผู้รับสารแบ่งปันข้อมูลหรือเรื่องราวในสื่อออนไลน์อื่นซึ่งอยู่ในขอบเขตของกรอบสีเทา
 หมายเลข 2) และส่วนที่ 3 (ส่วนที่ให้ผู้รับสารแสดงความคิดเห็นซึ่งอยู่ในขอบเขตของ
 กรอบสีเทาหมายเลข 3)

4.2 ลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่า

จากผลการวิจัยพบว่าลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ได้แก่ การที่กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม (ร้อยละ28.86) ปรากฏในอัตราส่วนใกล้เคียงกับกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร (ร้อยละ 26.82)

การที่ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กมีอัตราความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม (ร้อยละ 28.86) ใกล้เคียงกับกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร (ร้อยละ 26.82) ซึ่งแตกต่างจากปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญประเภทอื่น เช่น ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ กล่าวคือ ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์มักปรากฏกลวิธีทางภาษาแบบเรียกร้องความสนใจมากกว่ากลวิธีทางภาษาแบบทำให้เห็นภาพและ/หรือเสียงอย่างเป็นรูปธรรม (ดูเพิ่มเติมได้จากงานวิจัยของจุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ทอปัต เอี่ยมอุดม (2554) ธนัท อนุรักษ์ (2555) และญานิศา สระบัว (2560)) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์เป็นปริจเฉทที่ผู้ส่งสารสามารถใช้อำนาจภาษาต่าง ๆ ทั้งภาพและ/หรือเสียงควบคู่ไปกับการเล่าหรือนำเสนอเรื่อง เช่น สีหน้าของผู้ส่งสาร น้ำเสียงของผู้ส่งสาร ฉาก เสียงดนตรี อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบจังหวะการพูด ฯลฯ (วิชุดา ปานกลาง, 2539; สุทธิรักษ์ วินิจสร, 2545; จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์, 2548; ทอปัต เอี่ยมอุดม, 2554; พรพิชชา บุญบรรจง, 2554; ธนัท อนุรักษ์, 2555; ญานิศา สระบัว, 2560) ด้วยเหตุนี้ปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จึงอาจไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีทางภาษาที่ทำให้เห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงในอัตราส่วนที่มีความถี่สูงเหมือนปริจเฉทเรื่องเล่าแนว

สยองขวัญในเฟซบุ๊ก ซึ่งเป็นปริศนาเหตุการณ์ที่มีโครงสร้างส่วนอวัจนภาษาเพียงรูปภาพ ประกอบเรื่องเล่าเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 22 “ตะเกียงผี” (27 มี.ค. 2564)

...จนมีอยู่วันหนึ่ง แม่ถืออะไรบางอย่างติดมือกลับมาด้วย เราถามแม่ว่า ‘นั่นอะไรนะแม่?’ แม่บอกว่าเป็นตะเกียงจุดน้ำมัน เท่าที่เราจำได้ มันมีขนาดเล็กๆ สีฟ้า ยังใหม่อยู่เลย และของสิ่งนี้เอง ที่ทำให้เรากับแม่ต้องเปลี่ยนความคิดใหม่ กับการเก็บของเก่าเข้าบ้าน..

คืนวันนั้นเอง แม่เราก็จุดตะเกียงดวงนั้นไว้บนหลังตู้เย็น และกางมุ้งเข้านอนตามปกติ เวลาประมาณตี 3 พ่อเราจะต้องออกไปขับแท็กซี่เพื่อไปรับแม่ค้าช่วงเช้ามีด ที่นี้ก็จะเหลือแม่กับเรานอนอยู่ในมุ้ง ทันใดนั้นเองเราได้ยินเสียงร้องไห้ และหัวเราะ สลับกันไป จากน้ำเสียงคือเป็นผู้ชายวัยกลางคน หัวเราะ ‘หิหิ หะ ฮ่าฮ่าฮ่า’ และร้องไห้ ‘ฮือออฮือ ฮือๆๆๆ’ ถึๆๆ วนอยู่แบบนั้นตลอดประมาณ 3 นาทีได้ เรากับแม่ตกใจมาก เพราะได้ยินกันทั้งคู่ นอนกอดกันร้องกรี๊ดอยู่ในมุ้ง คือมันไม่ตกลงเลยนะคะ ถ้าใครได้อยู่ในสถานการณ์แบบนั้น น่ากลัวมากกกก ตันเสียงมันมาจากตู้เย็น ไฟตะเกียงดวงนั้นก็ยังติดอยู่ไม่ได้ดับ ส่วนไฟในห้องก็ปิดมิด ..สักพักเสียงนั้นถึงเงียบลง เรากับแม่นอนไม่พูดไม่จา ไม่กล้าออกจากมุ้งไปดู เพราะกลัวจะเจออะไรที่น่ากลัวกว่า คือกลัวจนหัวใจจะวาย กลัวจนตัวสั่น (แม่กับเราเป็นคนกลัวผีมากถึงมากที่สุด) แล้วพวกเราก็หลับไปตอนไหนไม่รู้..

พอเช้าฟ้าสว่าง แม่ก็ตื่นมาก็เรียกเรา แล้วเรากับแม่ก็ต้องตกใจอีกครั้ง เมื่อมุ้ง และของทุกอย่าง อย่างในห้องมันดำไปหมด ดำแม้กระทั่งหน้าแม่กับเรา เหมือนเป็นฝุ่นเขม่าควันที่มาจากตะเกียงดวงนั้นที่ดับไปแล้ว ทำให้ในห้องเลอะไปหมดเลย แต่พอเรากับแม่ออกมาจากมุ้ง ก็ถึงกับร้อง

กริตเลยคะ เพราะพื้นบ้านที่เป็นฝุ่นเขม่าดำ มันมีรอยเท้าคน!! เป็นรอยเท้าเดินไปทั่วห้องเลยคะ!! แคนั้นไม่พอ ที่ผนังก็มีรอยมืออยู่หลายจุด เราสอบถามแม่ว่าเมื่อคืนที่เจอคืออะไร? แล้วนี่รอยมือรอยเท้าใคร? เป็นเพราะตะเกียงนี้หรือ? แม่เลยเล่าให้ฟังว่า แม่เก็บตะเกียงนี้ได้จากเสาไฟฟ้าหน้าปากซอยบ้าน เดี่ยวแม่จะเอามันไปวางไว้ที่เดิม แล้วแม่ก็ออกไปขายของตามปกติ ส่วนเราก็ไปโรงเรียน..

ตกเย็นแม่อีกกลับมาเล่าให้เราฟังว่า ไปถามคนแถวนั้นมาได้ว่าความว่า ตะเกียงดวงนี้น่าจะเป็นตะเกียงที่เอาไว้จุดเชิญดวงวิญญาณ ที่คนจีนมักใช้ในพิธีศพ แล้วก็เอามาทิ้งไว้ที่เสานี้ล่ะ เท่านั้นล่ะ เรากับแม่นี่ขนลุกเลยคะ จากนั้นมาแม่เราก็ไม่ไปหยิบของเก่าอะไรมาอีกเลย

จากตัวอย่างที่ 22 จะเห็นว่าเจ้าของเรื่องเล่าใช้ภาพตะเกียง (ตามภาพประกอบในตัวอย่างที่ 22) ประกอบการเล่าเรื่องเท่านั้น และลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในปริศนาเรื่องเล่า ได้แก่ การที่เจ้าของเรื่องเล่าเลือกใช้กลวิธีการให้รายละเอียดโดยการอธิบายขยายความเกี่ยวกับที่มาของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ (ในถ้อยคำที่ขีดเส้นใต้) และกลวิธีการให้รายละเอียดโดยการนำเสนอสภาพหรือบรรยายเหตุการณ์หรือสถานการณ์ (ในถ้อยคำที่พิมพ์ตัวหนา) โดยทั้ง 2 กลวิธีนี้มีเป้าหมายสำคัญในการสื่อสารคือ เพื่อให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม อีกทั้งกลวิธีทางภาษาดังกล่าวก็ยังช่วยเรียกกรองและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสารด้วยเช่นกัน

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาปริิณเหตุเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” (THE HOUSE) ตามแนวคิดปริิณเหตุวิเคราะห์และวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยมุ่งพิจารณาเนื้อหา โครงสร้างของการนำเสนอ และกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริิณเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลปริิณเหตุเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ที่ออนไลน์ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 รวมระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 12 เดือน รวมปริิณเหตุเรื่องเล่าจำนวนทั้งสิ้น 312 ปริิณเหตุ

ผลการวิจัยด้านเนื้อหาประกอบด้วย 3 ลักษณะ คือ 1. เนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับบุคคลลึกลับ 2. เนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับวัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และ 3. เนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ

ส่วนผลการวิจัยเรื่องโครงสร้างของการนำเสนอปริิณเหตุเรื่องเล่าแนวสยองขวัญพบว่าประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1. ส่วนก่อนเนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่า 2. ส่วนเนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่า และ 3. ส่วนหลังเนื้อหาของปริิณเหตุเรื่องเล่า

ขณะที่ผลการวิจัยเรื่องกลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่าใช้ในปริิณเหตุพบจำนวน 8 กลวิธี เรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. การอ้างถึง 2. การให้รายละเอียด 3. การแสดงเหตุผล 4. การยกถ้อยคำบทสนทนา 5. การใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึก 6. การใช้ภาษาพูด 7. การใช้ถ้อยคำเลียนเสียง และ 8. การใช้อุปลักษณ์ และเมื่อพิจารณากลวิธีทางภาษาดังกล่าวตามเป้าหมายในการสื่อสารพบจำนวนทั้งสิ้น 5 กลวิธี เรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ 1. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม 2. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสาร 3. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อโน้มน้าวให้ผู้รับสารเชื่อหรือคล้อยตามสารที่นำเสนอ 4. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อแสดงอารมณ์

ความรู้สึของผู้ส่งสารที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องราวของขวัญ และ 5. กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อสร้างความเป็นกันเองระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาลักษณะเด่นของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” พบว่าปริศนาเรื่องเล่าข้างต้นมีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ 1. ลักษณะเด่นด้านโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่า และ 2. ลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริศนาเรื่องเล่า

2. อภิปรายผลการวิจัย

1. โครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” ต่างกับโครงสร้างของการนำเสนอปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและโทรทัศน์ ดังเช่นในงานวิจัยของวิชุดา ปานกลาง (2539) สุทธิรักษ์ วินิจสร (2545) จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ทอปัต เอี่ยมอุดม (2554) พรพิชชา บุญบรรจง (2554) ธนัท อนุรักษ (2555) ญาณิศา สระบัว (2560) ฯลฯ ทั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อสันนิษฐานว่าอาจเนื่องด้วยโครงสร้างของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์เป็นปริศนาการพูดและเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นแบบเฉพาะหน้าระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ฟังหรือผู้ชมที่มาร่วมเล่าประสบการณ์สยองขวัญในรายการ ซึ่งอาจมีเหตุการณ์แทรกระหว่างการดำเนินรายการ ด้วยเหตุนี้โครงสร้างของปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จึงอาจไม่สามารถระบุโครงสร้างหรือองค์ประกอบของปริศนาได้อย่างแน่นอน ขณะที่ปริศนาที่ศึกษาในงานวิจัยนี้เป็นปริศนาการสื่อสารออนไลน์ประเภทเฟซบุ๊กที่สามารถระบุโครงสร้างของปริศนาได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ ปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กไม่ได้เป็นการสื่อสารแบบเฉพาะหน้าเหมือนปริศนาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ จึงทำให้โครงสร้างหลักของแต่ละปริศนาแทบจะไม่มีแตกต่างกันมากนัก

2. นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่ากลวิธีทางภาษาที่เจ้าของเรื่องเล่า ใช้ในรายการวิทยุและโทรทัศน์ เช่น ในงานวิจัยของ วิชุดา ปานกลาง (2539) สุทธิรักษ์ วินิจสร (2545) จุฬารัตน์ วรเศรษฐศักดิ์ (2548) ทอปัต เอี่ยมอุดม (2554) พรพิชชา บุญบรรจง (2554) ธนัท อนุรักษ์ (2555) ญาณิศา สระบัว (2560) ฯลฯ แตกต่างกับกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊ก กล่าวคือ กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์มักปรากฏกลวิธีทางภาษาแบบเรียกร้องความสนใจจากผู้รับสารมากกว่ากลวิธีทางภาษาแบบทำให้ผู้รับสารเห็นภาพและ/หรือเสียงอย่างเป็นรูปธรรม ขณะที่กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กจะปรากฏกลวิธีทางภาษาแบบทำให้เห็นภาพและ/หรือเสียงอย่างเป็นรูปธรรมในอัตราส่วนร้อยละ 28.86 ซึ่งใกล้เคียงกับกลวิธีทางภาษาแบบเรียกร้องหรือดึงดูดความสนใจจากผู้รับสารที่ปรากฏในอัตราส่วนร้อยละ 26.82

ผู้วิจัยเห็นว่าอาจเนื่องมาจากปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์เป็นปริจเฉทที่ผู้ส่งสารสามารถใช้อวัจนภาษาต่าง ๆ ประกอบการเล่าเรื่อง จึงอาจไม่จำเป็นต้องใช้กลวิธีทางภาษาที่ทำให้เห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงเหมือนปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊ก ซึ่งเป็นปริจเฉทการเขียนที่มีโครงสร้างส่วนอวัจนภาษาจากรูปภาพประกอบเรื่องเล่าเท่านั้น (ดังที่ได้กล่าวแล้วในหัวข้อ “ลักษณะเด่นด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในปริจเฉทเรื่องเล่า”)

อีกทั้งอาจสันนิษฐานได้ว่าปริจเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊ก เป็นปริจเฉทการเขียนและเป็นสื่อสาธารณะที่มีผู้รับสารหลากหลายกลุ่ม กล่าวคือ ผู้รับสารในปริจเฉทมีหลากหลายเพศ หลากหลายช่วงวัย หลากหลายระดับการศึกษา ฯลฯ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เจ้าของเรื่องเล่าซึ่งเป็นผู้ส่งสารจำเป็นต้องเลือกใช้กลวิธีทางภาษาที่ทำให้กลุ่มผู้รับสารที่มีความหลากหลายและจำนวนมากเห็นภาพและ/หรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม โดยปรากฏการใช้กลวิธีทางภาษาดังกล่าวในอัตราส่วนมากที่สุด (ร้อยละ 28.86)

ขณะเดียวกันผู้ส่งสารหรือเจ้าของเรื่องเล่าก็ยังจำเป็นต้องให้ความสำคัญและคำนึงถึงการเลือกสรรกลวิธีทางภาษาที่ช่วยเรียกร้องและดึงดูดความสนใจจากผู้รับสารหรือผู้อ่านเรื่องเล่ากลุ่มดังกล่าวด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการปรากฏของกลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อเรียกร้องและดึงดูดความสนใจในอัตราส่วนร้อยละ 26.82 ซึ่งใกล้เคียงกับกลวิธีทางภาษาแบบทำให้เห็นภาพหรือได้ยินเสียงอย่างเป็นรูปธรรม

3. จากการศึกษาพบว่าเนื้อหาของปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในเฟซบุ๊กเพจ “เดอะเฮาส์” มีเนื้อหาที่กล่าวถึงบุคคลลึกลับ วัตถุหรือสิ่งของลึกลับ และเหตุการณ์หรือสถานการณ์ลึกลับ ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของขวัญแก้ว งามโสภณ (2561) และนลิน สินธุประมา (2560) ที่ชี้ให้เห็นว่าแม้สารที่กล่าวถึงเรื่องเล่าแนวสยองขวัญจะปรากฏในสื่อสมัยใหม่ เช่น สื่อออนไลน์ ฯลฯ หากลักษณะเรื่องเล่าก็ยังคงปรากฏแบบเรื่องที่กล่าวถึงสิ่งลึกลับ บุคคลลึกลับ หรือเหตุการณ์ลึกลับ เช่นเดียวกับเรื่องเล่าในปริเฉทประเภทอื่น เช่น ปริเฉทเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ (วิชุดา ปานกลาง, 2539; สุทธิรักษ์ วิจิตร, 2545; จุฬาวดี วรรณศรีศักดิ์, 2548; ทอปัต เจริญอุดม, 2554; พรพิชชา บุญบรรจง, 2554; ธนัท อนุรักษ, 2555; ญาณิศา สระบัว, 2560)

ลักษณะข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตและความเชื่อของคนไทยตามที่นักสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาหลายท่าน เช่น คลอสเนอร์ (Klausner, 1981) ผ่องพันธุ์ มณีรัตน์ (2524) สุนทรี โคมิน และสนธิ สมครการ (2529) สุพัตรา สุภาพ (2529) พัทยา สายหู (2537) อคิน รพีพัฒน์ (2539) ฯลฯ ชี้ว่าความเชื่อเรื่องบุคคลหรือสิ่งลึกลับและปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติมีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนไทยอย่างแนบแน่นและไม่สามารถแบ่งแยกออกจากกันได้

3. ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญเฉพาะสื่อออนไลน์จากเพจเฟซบุ๊ก ผู้วิจัยเห็นว่าหากได้มีการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในสื่อออนไลน์ประเภทอื่น เช่น เว็บไซต์ กระดานสนทนา ห้องสนทนา ฯลฯ ก็จะทำให้เห็นภาพรวมของการศึกษาเรื่องเล่าแนวสยองขวัญในสื่อออนไลน์จากมิติที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

2. ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากในมุมมองของผู้เขียนเรื่องเล่าแนวสยองขวัญที่พยายามเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ การทำให้ผู้อ่านเห็นภาพและเรียกร้องความสนใจแล้ว ในทางตรงกันข้าม ผู้วิจัยเห็นว่าหากได้มีการศึกษาเชิงทัศนคติว่าเมื่อผู้อ่านได้อ่านเนื้อหาของเรื่องเล่าข้างต้น กลวิธีทางภาษาที่ผู้เขียนพยายามเลือกใช้ใช้นั้นสอดคล้องหรือตอบสนองกับเป้าหมายในการสื่อสารของผู้เขียนหรือไม่ อย่างไร ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาดังกล่าวน่าจะช่วยให้เห็นภาพของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารในสื่อออนไลน์ได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฤษดาวรรณ หงส์สตารมภ์ และธีรานุช โชคสุวณฺธิช. (2551). *วัจนปฏิบัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา เจษฎาภค. (2552). *การศึกษาวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของหม่อมราชวงศ์วิภาวดีหมื่นมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.

กาญจนา นาคสกุล. (2525). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

ขวัญแก้ว งามโสภณ. (2561). *เรื่องเล่าในรายการวิทยุเดอะซ็อก: ในฐานะนิทานผีในวัฒนธรรมประชานิยม (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย)*. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

จันทิมา อังคพณิกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จิณณะ รุจิเสนีย์. (2554). *การวิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา)*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.

จุฬาวดี วรเศรษฐศักดิ์. (2548). *การวิเคราะห์เรื่องเล่าผีในรายการวิทยุ: “เดอะซ็อก” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร)*. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, กรุงเทพฯ.

ชลธิชา บำรุงรักษ์. (2539). *การวิเคราะห์ระบบข้อความในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชลธิชา สัตยาวัฒนา. (2527). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ญาณิศา สระบัว. (2560). *เรื่องเล่าสยองขวัญในรายการวิทยุ “เดอะซ็อก”: การศึกษาตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์*. *ภาษาและวรรณคดีไทย*, 5(19), 123-159.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2542). หน้าที่ของอุปลักษณะจากมุมมองผู้พูดภาษาไทย. *ภาษาและวรรณคดีไทย*, 16(1), 156-175.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2549). *มองคัทลียาจะจำจากมุนักภาษา: เนื้อหาและกลวิธี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2555). *เอกสารคำสอนรายวิชา 2201785 การวิเคราะห์ภาษาไทย ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง)*. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา).

เดอะเฮาส์. (2564). *เรื่องเล่าสยองขวัญเกือบทศวรรษ*. สืบค้นเมื่อ 16 มกราคม 2564 จาก www.THE.HOUSE.com

ตรีศิลป์ บุญขจร และพรทิพย์ ภัทรนาวิก. (2524). *ภาษากับการโฆษณา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ตรีศิลป์ บุญขจร. (2529). *ศิลปะการเขียนภาษาไทย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ทอปัด เอี่ยมอุดม. (2554). *คุณลักษณะของภาพยนตร์ผีตลกไทย ลักษณะชนชั้นและอุดมการณ์ชนชั้นทางสังคมที่ปรากฏในภาพยนตร์ผีตลกไทย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิทยุและโทรทัศน์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

เทพี จรัสจรัสเกียรติ และพนมพร นิรัญทวี. (2540). *การใช้ภาษาไทย 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธนัท อนุรักษ์. (2555). *มโนทัศน์และการสร้างความกลัวในสื่อบันเทิงคดีสยองขวัญไทย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิทยุและโทรทัศน์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

ธิดา โมสิกรัตน์. (2543). *ศิลปะการเขียนสำหรับครู*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นลิน สินธุประมา. (2560). *เรื่องผีในสังคมไทยร่วมสมัย: บทบาทและการผสมผสานทางวัฒนธรรม* (ปริญญาานิพนธ์ สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นววรรณ พันธุมธธา. (2528). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สมาคมสตรีอุดมศึกษา.
- น้ำเพชร สายบุญเรือน. (2545). การวิเคราะห์ปริจเฉทรายการตลกในภาษาไทย. *วรรณวิทัศน์*, 3(12), 14-28.
- ผ่องพันธุ์ มณีรัตน์. (2524). *มานุษยวิทยาสำหรับการศึกษาคติชน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรพิชชา บุญบรรจง. (2554). *แม่น้ำก: มายาคติ “ความเป็นเมีย” ที่ถูกประกอบสร้างในละครโทรทัศน์ภาพยนตร์และละครเวที* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาการละคร). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- พรรณธร ครุฑเนตร. (2547). *กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการโจมตีรัฐบาลทางอ้อมในปริจเฉทการอภิปรายไม่ไว้วางใจ* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- พัทธยา สายหู. (2537). *ความเชื่อและค่านิยมในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิมพ์นภัส จินดาวงศ์. (2554). *การดำรงอยู่และบทบาทของความเชื่อและพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับผีอารักษ์* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เพิ่มทิพย์ บัวเพชร. (2549). *กลวิธีการนำเสนอตนเองในนิตยสารผู้หญิง* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เพียรศิริ วงศ์วิมานนท์. (2530). ปริจเฉทแนวใหม่. *ภาษาและวรรณคดีไทย*, 9 (19), 257-263.
- เพียรศิริ วงศ์วิมานนท์. (2533). *การวิเคราะห์ปริจเฉทภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ยาภา ลีวเจริญชัย. (2548). *การศึกษาเชิงปริเจทวิเคราะห์แบบทดสอบในนิตยสารไทย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วาร์ณีย์ พลบุรณ์. (2543). *การใช้ภาพพจน์ในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิชุดา ปานกลาง. (2539). *การวิเคราะห์การถ่ายทอดความหมายเรื่อง "ผี" ในภาพยนตร์ไทยเรื่อง "แม่นาคพระโขนง" พ.ศ. 2521-2538* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิทย์และโทรทัศน์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ. (2543). *การวิเคราะห์ปริเจททอล์คโชว์ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2525). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2546). *ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย: การส่งผลต่อกันระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา* (วิทยานิพนธ์ดุขฎิบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ศุภลักษณ์ ปัญญา. (2551). *การศึกษาบทบาทของผีในนิทานพื้นบ้านล้านนา* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาและวรรณกรรมล้านนา). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ไศรยา วัฒนสถิตพงศ์. (2549). *กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการวิจารณ์การเมืองทางอ้อมในบทความแสดงความคิดเห็นในหนังสือพิมพ์ไทย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2537). *วจนะวิเคราะห์: การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สังวาลย์ คงจันทร์. (2533). *คำกริยาบอกเจตนาในการสื่อสารในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์. (2559). *กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว*. *วรรณวิทัศน์*, 8(19), 21-34.
- สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์. (2561). *เนื้อหาและกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในคอลัมน์ซุบซิบประเภทแฉในสื่อออนไลน์ภาษาไทย: กรณีศึกษาคอลัมน์ซุบซิบวิจารณ์แหล่งของเจ้าหน้าที่ออนไลน์ในเว็บไซต์เอ็มไทย* (รายงานการวิจัย สาขาภาษาไทย). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สิริมา เชียงขาวไว. (2543). *การวิเคราะห์การสนทนาระหว่างกุมารแพทย์กับผู้ป่วย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สุทธิรักษ์ วินิจสร. (2545). *เรื่องเล่าลับในรายการวิทยุ โทรทัศน์และโทรศัพท์* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิทยุและโทรทัศน์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ. (2529). *รายงานวิจัยเรื่องค่านิยมและระบบค่านิยมไทย: เครื่องมือในการสำรวจวัด*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2529). *สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครัว ศาสนาและประเพณี*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2528). *การใช้ภาษาสำหรับการสื่อสารและสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อดิน รพีพัฒน์. (2539). *มองสังคมและวัฒนธรรมไทยผ่านชุมชน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2544). *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อรรณณ ปิณฑน์โอวาท. (2543). *การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัมพิกา ยะคำป้อ. (2554). *พลวัตและบทบาทของความเชื่อและพิธีกรรมเกี่ยวกับผี
อารักษ์บ้านที่บ้านไม้ลุงชน อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย* (วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

อำไพ เจริญกุล. (2547). *การศึกษาเปรียบเทียบนิทานพื้นบ้านประเภทผีภาคอีสานและ
ภาคใต้* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา). มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
กรุงเทพฯ.

ภาษาต่างประเทศ

Bettinghaus, E. P. (1968). *Persuasive communication*. New York: Holt
Renehautand Winston.

Hovland, C. (1965). *Experiments on mass communication*. New York: Wiley.

Klausner, W. J. (1981). *Reflections on Thai Culture*. Bangkok: Suksit Siam.

Longacre, R. E. (1983). *The Grammar of Discourse*. New York Plenum Press.

Tannen, D. (1989). *Talking voices: repetition, dialogue, and imagery in
conversational discourse*. Cambridge: Cambridge University.